

CALINIC ARGEȘEANUL

VINDECĂ, PĂRINTE!

Ediția a doua, revizuită și adăugită

Editor: Mănăstirea Aninoasa

© Arhiepiscopia Argeșului și Muscelului, Mănăstirea Aninoasa

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CALINIC, Arhiepiscop al Argeșului și Muscelului

Vindecă, Părinte! / Calinic Argeșeanul. - Ed. a 2-a, rev.. - Curtea de
Argeș : Editura Arhiepiscopiei Argeșului și Muscelului, 2018

ISBN 978-606-8181-87-5

821.135.1

CALINIC ARGEȘEANUL

VINDECĂ,
PĂRINTE!

Curtea de Argeș

2017

Cu mare bucurie, celebrăm aceste
însemnări, Dr. Prof. Victor Costache și
echipei sale, din precălugitul inimismel,
mulțumindu-le pentru reușita operație
la inimă!

Domnul Dumnezeu să vă binecuvin-
teze cu sănătate și spor mărit, la salvarea
de vieți omenești!

f. Calinic Argeșeanu

Pe culmile disperării, cu vitalitate și bucurie

Cred că nu este bine, ca noi, în porneală de a produce voie bună celor din jurul nostru, să facem anumite glume, după cum sunt îndemnat de firea mea, cea mult contradictorie.

Într-una din zilele anului 2015, la Mănăstirea Corbeni, din pură curiozitate, încercam un aparat medical, care ajută la întreținerea eficientă a unei bune respirații. Păstrez și o imagine în această ipostază de „prim ajutor”. Această „ipostază” avea să mai cheme și alte încercări, nu după multă vreme.

În luna ianuarie 2016, va începe urcușul unui calvar, cu totul inedit și deci neobișnuit pentru viața mea, la vârsta de 72 de ani! Deci, anul Domnului 2016, a început cu surprize, după cum se va vedea, în cele ce urmează.

Dar înainte de toate, zic și eu, ca să nu doară, e bine să nu se glumească, în niciun fel, cu lucrurile serioase, care se pot întâmpla.... deci, să nu le chemăm, ca să nu se zică, deh! că am cobit pe propria noastră viață!

Așadar, pe scurt și cronologic:

În dimineața zilei de 19 ianuarie 2016, făcând o investigație la inimă, pentru că am simțit, la slujbă, că am o insuficiență respiratorie, Dr. Dan Iosifescu, de la Spitalul Universitar București, unde mai fusesem cu 35 de ani în urmă pentru *înghipsuirea* piciorului stâng, mi-a spus că este grav cu biata inimă, că am două cordaje rupte și că ar fi ceva nou apărut pe *ecranul* inimii. Aceasta presupunea o revenire, pentru a mi se face un nou consult, de către Dr. Dragoș Vinereanu.

Diagnostic: endocardită!

Ce înseamnă această endocardită, beleaua cea mare care a dat peste viața mea de *moșneag eclesiastic*?

Este vorba de o infecție a endocardului și a valvelor cardiace. Ea este cauzată de infecții cu bacterii sau ciuperci.

Dr. Dan Iosifescu

Dr. Dragoș Vinereanu

Survine din diferite cauze, cum ar fi: purtarea unei proteze *valvulare*, tratamentele dentare, intervențiile chirurgicale ori atingerea inimii de atacuri reumatismale.

Ca semn imediat: febră în jur de 38 de grade Celsius, oboseală intensă, transpirație deasă, picioare îngreunate, dureri articulare și musculare etc..

Spre surprinderea medicilor, pe toată perioada spitalizării, adică un răstimp de câteva luni de zile, nu am avut nicio febră, temperatura fiind constantă și normală, tot timpul. Se impunea un tratament medical urgent, cu antibiotice în doze puternice, făcându-se hemocultura, iar tratamentul era prescris pentru 4 - 6 săptămâni, pe cale intravenoasă, pentru a se evita recidivele.

Pentru că se agrava insuficiența cardiacă și era o scăpare valvulară destul de importantă, iar tratamentul intravenos era insuficient în cazul de față, se impunea de urgență înlocuirea valvei afectate, fie printr-o proteză, fie remedierea ei... restaurarea, ca la monumentele istorice: petic nou la haină veche, sau vin nou în burdufuri vechi!

După o săptămână, pe data de 25 ianuarie, cu maxima delicatețe a Dr. Dan Iosifescu și a Starețului Serafim de la Mănăstirea Negru Vodă din Câmpulung Muscel, care mi-au spus în mod direct și fără ascunzișuri, de primejdia galopantă în care mă aflam, am fost internat. Cu tot *calabâcul* de gânduri și spaime, *pe culmile disperării, dar cu vitalitate și bucurie*, cum scria lui Emil Cioran, Eugen

Ionescu, am ajuns... unde? la Spitalul de Boli Infecțioase Dr. Victor Babeș, din București.

Apropo de diagnostic: temperatură nu am avut! Ca semn clar că ai endocardită. Ceea ce am avut? Reumatism din tinerețe, de 50 de ani și lucrare stomatologică, chiar cu doi ani înainte de agravarea bolii. Cum-necum, mai zicând, ca toți oamenii, asta-i situația sau mai bine, asta-i beleaua și încercarea nefericită, am tăcut mâlc în fața lui Dumnezeu și în fața oamenilor, străduindu-mă să cred că nu este vorba despre Calinic, proaspătul pacient de prin spitalele Bucureștiului, ci un alt personaj pe care-l cercetam să văd cum se comportă în situația dată.

Bizar lucru, nu?! Așa încercam să fug de situația în care mă aflu, să mă ascund după mine însumi!

Pacient la Spitalul Dr. Victor Babeș

Auzisem de acest spital de renume și citisem și despre savantul de notorietate națională și mondială, dar nu călcasem niciodată în curtea generoasă, cu pavilioane modeste, dar cu un parc imens, cu alei îmbietoare. Parcă îmi venea pe suflet acest ambient la prima vedere, fără să bănuiesc însă, ce se ascundea pe dinlăuntru.

La Spitalul Dr. Victor Babeș

Internarea a fost urgentă și într-un spațiu ales, salon pentru personalități, adică o cameră pentru o singură persoană și cum se subînțelege, loc pentru însoțitorul pacientului, aflat pentru încurajare și ajutorul necesar.

S-a dus vestea, că în spital a venit un nou *musafir*, așa, ca la o pușcărie, veste prin alfabetul Morse și că e *popă mare*. Așa auzeam pe cei șase vecini de care mă despărțea un fel de improvizații din termopan, care înlesneau vocile a se auzi în toate articulațiile lor. Ce mai trebuie să scriu despre aceste lucruri!...

Dr. Ovidiu Băjenaru

A trebuit să mă obișnuiesc rapid cu *celula medicală* și să rabd șase săptămâni de internare și perfuzii zilnice. Îmi venea să urlu câte oleacă, apoi să strig din răsuputeri la Dumnezeu, iar mai apoi să mă supun și să-mi frâng vehemența, nu de teama bolii, ci mai ales de o sinistră perspectivă de a face, doar un nefericit stop cardiac, dar mai ales de spaima unei congestii cerebrale, lucruri pe care mi le profețeau cu pioșenie, atât Dr. Dan Iosifescu, precum și Dr. Ovidiu Băjenaru.

Gândul îmi era acum, mai mult ca oricând, la Dumnezeuul Milei Vindecătoare, iar teama fizică îmi era precum de un avion care se prăbușea cu mine, luând foc în aer! Superbă perspectivă pentru un pacient de 72 de începuturi de vară.

Spital, ne-spital, m-a apucat o tristețe amarnică în rezerva de *lux* în care, prin baie, intrau aburii de la subsolul clădirii, de trebuia să deschid mereu jumătatea de fereastră. Bietul Serafim, fidel bolnavilor mofturoși, își ținea firea pentru că i se împuțina răbdarea dătătoare de bucurii, în crize de tot felul, iar pentru frumusețea începutului de transfuzii, nu voi putea uita niciodată *bombardamentul* acelor de seringă, care se îndreptau spre mine pentru a-mi fixa branula, necesară asediului de perfuzii cu antibiotice.

De frica acelor de seringă, venele Arhiereului Calinic, dispăreau ca prin minune. Câteva strădanii ale bietelor

asistente, au încercat prin alte direcții, căutând poznașele vene, spre disperarea groaznică ce nu mai lua sfârșit.

Am început să mă îngrijorez!

Hematoamele tocmai începeau să se ivească, spre surprinderea noastră. Mă gândeam la măcelărie, adică la măcelul acelor asupra mâinii arhieresti. Așa *comédie* nu mai întâlnisem în viața mea terestră.

Ușor-ușor, îmi doream să adorm o vreme și să mă trezesc cu vene cât burlanul, pentru a fi găsite fără nicio îndemânare!

Până la urmă, o cucoană mai hotărâtă, a găsit vena ascunsă și totul a intrat în normal. Îmi mai revenisem din disperarea prin care treceam. Ce am gândit despre toate acestea este greu de descris și de crezut. Așa că am lăsat-o baltă, că acolo se simt bine broaștele!

Între timp, am avut câteva vizite simandicoase: Mircea Andrei, omul de inimă, săritor la caz de mare nevoie, auzind că amicul său Calinic *a băgat-o pe mânecă*, a venit să dea tot ajutorul de care era nevoie.

Se punea problema, unde se va face operația, după perfuziile din cele 6 săptămâni? Unii recomandau o clinică din Frankfurt, iar Mircea Andrei, Clinica Royal Brompton din Londra, unde cunoștea o lume aleasă și unde fusese operat chiar fiul său.

Mircea Andrei

Am văzut pe acest om, care suferise o operație la dantură, de curând, fiind și el în suferințe, făcea diligențe oficiale, pomenind în dreapta și în stânga. Mă lăsam în voia Domnului Dumnezeu, auzind cum se strofoca omul cu inima plină de milă, pentru un alt om, aflat în mare suferință.

Gândul meu zbura peste văile, munții și stelele europene, pentru a putea vedea ce-mi spune Duhul străluminat prin rugăciunea cutremurătoare către Dumnezeu. Tot hălăduind prin lumea posibilităților, am avut o mare bucurie când mi-am amintit că profesorul meu din tinerețe, Mircea Păcurariu de la Sibiu, suferind de inimă, a avut norocul să fie operat pe cord deschis la Spitalul Polisano din Sibiu, unde i s-a înlocuit o valvă bolnavă. Acum se afla în al treilea an de existență terestră, de după operație, cu o

inimă reparată, cu o durată de minim 15 ani, după cum l-a asigurat marele chirurg Dr. Costache Victor.

Îndată după plecarea învăpăiatului amic, Mircea Andrei, am sunat pe academicianul Mircea Păcurariu:

- Alo! Mă bucur să vă aud!

- Și eu, Înaltpreasfințite! aud la celălalt capăt al undelor. Cum o mai duceți? Mare lucru că mai sunați!

- Sunt la Spitalul Dr. Victor Babeș din București, pentru perfuzii timp de 6 săptămâni, în vederea operației la inimă, având un diagnostic probabil, ca timpul, numit endocardită.

- Veniți la Sibiu, unde am făcut și eu operație, acum trei ani și slavă Domnului, mă simt foarte bine!, aud glasul ferm al severului profesor de istorie, cum nu mai este altul în România sau peste hotarele ei!

Acad. Pr. Prof. Mircea Păcurariu

I-am spus despre toate cele ce întâmpin, inclusiv despre graba găsirii clinicii speciale în care să mi se restaureze inima.

- Iată! Vă dau telefonul doctorului Costache Victor, care așteaptă să-l sunați pentru a afla detaliile și ar fi foarte bucuros să alegeți Clinica de Chirurgie Cardiovasculară din Sibiu România. Este dotată cu aparatură de nivel mondial și cu experți în chirurgie cardiacă.

Între timp, am vorbit cu Părintele Consilier Caliopie, Starețul Mănăstirii Curtea de Argeș, care mi-a trimis electronic toate datele despre ilustrul doctor Victor Costache. Am rămas entuziasmat de palmaresul științific al acestui om, unic în felul său de a lucra, pentru sănătatea românilor. A venit din lumea occidentală, unde s-a școlit mult și s-a specializat și în domeniul acesta, al chirurgiei cardiovasculare.

*Protosinghel Caliopie Ichim,
Starețul Mănăstirii Curtea de Argeș*

De asemenea, am primit și datele de la Clinica din Frankfurt – Germania și Royal Brompton – Londra Marea Britanie. Astfel, am aflat cum stau lucrurile în perspectiva unei posibile alegeri.

Greu lucru să alegi!

Și mai greu este să știi care ar fi, cu adevărat, locul salvator, dar mai ales oamenii, în încercarea ce a dat năvală peste viața mea, care se răsfira prin dumbrăvile cu lumină lină de apus de soare!

După o chibzuință oarecare, aud sunând telefonul cu apelul de la Mircea Păcurariu:

- Alo! Să nu cumva să vă răzgândiți să mergeți în altă parte pentru operație! Este locul cu oamenii cei mai potriviți. Ș-apoi, sunt în România. La caz de nevoie, dar să nu fie, este cel mai lesne de ajuns, în câteva ore, pe când drumul la Frankfurt ori Londra presupune timp și cheltuieli enorme.

- Bine, părinte Profesor, sunt hotărât pentru Sibiu, pentru cuvântul Sfinției Voastre, care niciodată nu ați glumit în viață!

- Mă bucur pentru hotărârea luată! Este cea mai potrivită!

- Vă mulțumesc pentru sfânta încurajare și luminare! Vă rămân recunoscător, de acum și până în veacul veacurilor!

Am răsuflat ușurat!

Mi se luase cea mai grea piatră de pe inimă, pentru că mai avusesem și multe altele. Când am fost operat de piatră la rinichi, în anul 2000 la Viena, am învățat ce înseamnă să mergi pe drumuri europene cu desaga în spate și în suflet, plină de incertitudini și spaime din cele mai diferite.

Nu trec decât câteva ore și sună iar telefonul. Între timp, doamna Mioara Păcurariu, după câte am aflat, a poruncit să fiu sunat și să nu mai am îndoieli asupra Spitalului Polisano de la Sibiu și nici asupra echipei de chirurși.

- Alo! Doctorul Costache așteaptă acum telefonul pentru a vă cunoaște și a orândui toate, în vederea operației!

Am prins mult curaj. Priza în care mă ținea Familia Mioara și Mircea Păcurariu, era de un dinamism debordant.

Eram bucuros și Îi mulțumeam lui Dumnezeu din rășputeri. Învățam acum, nu doar teoretic, ci și practic, ce înseamnă *prietenul la nevoie se cunoaște!* Erau aproape 57 de ani, bătuți pe muchie, de când ne cunoșteam și am rămas prieteni, așa cum poate fi prieten un elev zvăpăiat și un student capricios, cu un profesor de o severitate proverbială! Cum s-ar zice, o potrivire ca nuca-n perete! Numai că aceasta ține de aproape șase decenii.

E ceva minunat!

De la Domnul Dumnezeu este acest dar al prețuirii prietenești. Eu aveam nevoie de un profesor, ca apa bine-făcătoare pentru pământul secetos și bătut de vânt, cum eram eu croit în această frumusețe a lumii văzute.

Chipul doctorului Victor Costache, fătos ca un Făt-Frumos din lacrimă, mi-a inspirat o bunătate proverbială și o stăpânire de sine, de om hotărât pe lucruri mari. M-am bucurat să-l sun, mai ales că Mircea Păcurariu avea o mare putere de a mă lămuri, ca nu cumva să aleg alt drum decât cel de la Polissano – Sibiu.

Dr. Victor Costache

Doream să desăvârșesc lucrul început pentru alegerea locului unde se va încerca repararea inimii bolnave după atâta război, de peste 70 de ani de viață! Sun pe chirurgul sibian. Răspunde imediat:

- Alo! Sunt Calinic Argeșeanul, Arhiepiscopul Argeșului și Muscelului.

- Știu, Părinte Calinic! Am înțeles cum stau lucrurile, de la Părintele Mircea Păcurariu, care s-a operat la noi și se simte foarte bine. Trebuie să veniți la Sibiul tinereții dumneavoastră și pe urmele profesorului din tinerețe. Vă preluăm aici de la Spitalul Universitar din București, ca să vă pregătim pentru operația ce va urma, cu ajutorul lui Dumnezeu.

- Mă bucur, Domnule Doctor și îmi voi face externarea cât mai repede posibil, urmând a mă îndrepta către Spitalul Polisano și echipa Domniei Voastre de specialiști în domeniul chirurgiei cardiovasculare.

Vocea caldă a chirurgului hrănit de Dumnezeu cu dinamismul cu care m-a încurajat, mi-a adus inima în pacea sufletului meu, zbuciumat de nesiguranță și de temerile care *rânjeau* din umbră.

În sfârșit, principala grijă fusese lămurită, iar eu nu am suflat nicio vorbă către nimeni din Spitalul Victor Babeș, de unde voiam să scap cu orice preț.

Iarna se așternuse și în curtea spitalului care îi trata pe cei infecțioși, cu diagnostic probabil, în sensul că

nimeni, nici până astăzi, nu știe exact de unde dă beleaua de endocardită peste viața bieților oameni.

Cel mai greu examen pentru mine era atunci când trebuia să mi se ia sânge pentru analize obișnuite și cantități mai mari pentru hemocultură, care este metoda de diagnostic folosită atunci când există suspiciunea unei infecții bacteriene.

Ceea ce m-a speriat mai mult a fost recoltarea unei *coșărce* de fiole, pline cu sânge, din bieteale vene sperioase ale Ierarhului Calinic, care dispăreau ca prin minune la vederea acelor de seringă. Au pus sângele la teste speciale, care trebuiau să arate cauza bolii peste 14 zile.

*Serafim Caiea,
Starețul Mănăstirii Negru Vodă*

La Spitalul Victor Babeș m-am simțit *arestat la domiciliu*, un arest în halat alb. Deja primeam replici aspre la întrebările mele, în sensul că așa mi se păreau mie, învățat fiind, ca vulturii de pe crestele munților, să văd totul de la înălțime și cu deplină libertate. Norocul meu a fost că aveam voie să ies în parc și să pășesc în natura creată de Dumnezeuul Frumuseții.

Pentru libertatea mea de mișcare în Eparhia Argeșului și Muscelului, acum primeam o lovitură greu de suportat, mai ales că totul era deprimant, începând cu natura desfrunzită și atinsă de asprimea gerului. Singura mângâiere era albul imaculat al omătului, așternut ca un covor de lumină izbăvitoare de tristețea gândurilor, care năvăleau asupra inimii mele, strânsă în chingile disperării năucitoare, dar în speranța unei bucurii în care nădăjduiam cu îndârjire.

Starețul Serafim avea treburi oficiale și l-am slobozit să poată să meargă la Câmpulung. Îl rugasem pe Profesorul Nicoară Alexandru să vină câteva zile pentru a-mi fi în ajutor. Când a venit, s-a uitat peste tot în spațiul destinat ca rezervă arhiereului argeșean și muscelan, și dintr-o dată îl aud:

- Vai! domnule, dar ce înseamnă asta?! Aici este rezervă pentru un arhiereu al lui Dumnezeu!?

- Vorbește liniștit, ca te aude lumea din jur!

- Aoleu! Dar ce este cu jumătatea asta de fereastră?!?

- Ușor, ușor, cu vorbele, Nea' Săndel!

- Ptiu! Cum de ați ajuns aici? Nu mai este vreo rezervă în laudatul spital bucureștean?

- Te-am chemat să mă încurajezi. Te rog, încetează!

A luat un pământuf și o sticlă de spirt medicinal și în câteva ore a curățat totul, cântând, de parcă începuse Slujba Privegherii din adâncă noapte. Când totul a fost gata s-a așezat pe un scaun, admirând râvna cu care a luminat totul.

Mă acrisem de atâtea mofturi și voci ridicate. A urmat un program de consultări fulger. Am început cu așteptatul la rând pe la ușile specialiștilor, dotați cu aparatură medicală europeană. Așa am văzut și eu cum se stă în așteptare și ce scandal se face dacă cineva își părăsește locul și o ia, pe nebăgate seamă, peste rând.

Am asistat la scene de un haz formidabil. Simțeam că-mi trec toate bolile. Era *râsul-plânsului* și *plânsul-râsului*!

Când am mers la consultul cardiovascular, o docto-riță superbă, frumoasă și deșteaptă foc, atunci când m-a văzut pe dinăuntru, a exclamat:

- Vai, Părinte! Mergi ușor, că ești într-un pericol mare! Cum de mergi pe picioare? Soro, dă repede un căruț! Dânsul este inconștient de pericol.

Așteptatul la rând pentru consult...

La altă doctoriță superbă, se uita prin cele ascunse ale omului și dicta cu o viteză amețitoare unei asistente, despre cele ce nu se văd cu ochiul de dinafară.

Am rămas uluit!

Eram în fața unor mari și admirabili specialiști, doar că trebuia să stau la rând și să nu am țâfna unei întâietăți, așa cum fusesem învățat, să fiu tot înainte și însoțit de osanale!

Toate această *teroare* a consultațiilor a durat *trei secole*, adică trei zile, până pe 28 ianuarie 2016, când Bunul Dumnezeu, la ruga mea disperată de a scăpa de

Spitalul Victor Babeș, m-a izbăvit printr-o minune. Eu mă bucuram, iar slujitorii spitalului au intrat în mare alertă, pentru că trebuia să se ia hotărâri urgente pentru salvarea prelatului ortodox, argeșean și muscelan.

Despre ce era vorba?

După atâtea bombardamente și furii nestăpânite, ce m-au apucat din cauza mea și a celor din jur, inima mea nu a mai rezistat și a început un tir de fibrilații, care i-a speriat pe medici.

I-am văzut agitați, doreau să scape urgent de mine, spre marea mea bucurie, pentru că Dumnezeu mă auzise în oful meu infernal!

Era 28 ianuarie 2016, ora 18:00, când mi s-a poruncit să nu mă mai mișc în niciun fel, apoi au chemat ambulanța, pentru a mă întoarce de unde am venit, adică la Spitalul Universitar București.

Tocmai!

Asta era exact ceea ce am cerut de la Dumnezeu!

Dar cu ambulanța!

O, Doamne!

Ambulanța cea salvatoare, în care doream să fiu și eu, barem o dată, să văd cum este pe dinăuntru, că pe dinafară se vede de către oricine.

Zis și făcut!

Dumnezeu mi-a împlinit și această *dorință-curiozitate*, de copil năzdrăvan.

Iată-mă, aşadar, către ambulanţă, spre bucuria mea şi nu a medicilor, care se îngrijorau, în timp ce eu zâmbeam, de credeau că deja am luat-o razna, zicând:

- Săracul, nu ştie în ce primejdie este!

Ce bucurie am avut când, cu mare grijă, personalul medical salvator, mă scotea pe targă de la *morgă*, împingându-mă cu grijă, ca pe un *jambon uriaş* într-o targă, care mergea ca tramvaiul pe şine, unde? în miraculoasa şi dorita mea ambulanţă!

O veselie uriaşă!

Să-ţi asculte Dumnezeu ruga, adresată cu fierbinte încredere!

Mare şi rapidă minune!

Am ieşit pe poarta spitalului cu infecţioasele nelămurite, văzând pe feţele personalului medical un zâmbet de izbăvirea trimisă de Dumnezeu. În urma mea, rămănea inventarul personal, iar însoţitorul, Nea' Săndel, a plecat înfricoşat de întorsătura neaşteptată.

Şi aşa, ambulanţa a început cu sirenele sale să trezească oamenii, orătăniile şi maşinile de pe traseul dintre Spitalul Dr. Victor Babeş şi cel Universitar.

Ce frâne se puneau!

Doamne, fereşte de accident!

Ce viteză de urgenţă cu raportare din minut în minut, cum se află încărcătura eclesiastică şi când ajunge la destinaţia universitară.

În cele din urmă, ne apropiam de destinație. Pe tot parcursul drumului, m-am rugat la Dumnezeu ca să nu mai am parte de așa spaime rutiere pe nicăieri în România, sau pe drumurile europene.

Când am intrat sub acoperământul Spitalului Medical Universitar cu Ambulanța, motorizatului meu *cavou pe roți*, am mulțumit lui Dumnezeu și am răsuflat ușurat. Dumnezeu mă izbăvisese de o nenorocire, plină de primejdii la fiecare pas.

Și aici, același tipic medical. Cu grijă m-am coborât din *cavoul mecanic*, zburător pe drumuri și bulevarde. Eram în ipostaza de faraon pe orizontală, când lumea nu dă două parale pe tine.

Înainte de a părăsi, sper, pentru totdeauna, relatarea din Spitalul Dr. Victor Babeș, voi da câteva repere din unicul meu *Jurnal Medical*, pentru a se vedea consemnările de atunci, din acele zile fierbinți:

Coperta Jurnalului

Zi binecuvântată, 25 ianuarie 2016, Sfântul Grigorie de Nazianz:

1. La Spitalul Universitar: ecografie cardiacă trans esofagiană, făcută de Dr. Prof. Univ. Dragoș Vinereanu, asistat de Dr. Dan Iosifescu, medicul nostru curent. Diagnostic: ENDOCARDITĂ. Rezultat: am găsit infecții la valvă, o ciupercă de vreo doi ani! N-am știut că am crescătorie interioară de ciuperci. Mă pot numi Calinic Ciupercă! Alarmă în inima mea!

2. La Spitalul Dr. Victor Babeș, din București; unde se fac investigații de boli infecțioase și tropicale. Imediat s-a recoltat sânge și am fost internat pentru cercetare. Director: Florescu Simion. Cardiolog: Ana Bumbu, bun cardiolog.

26 ianuarie 2016:

Investigații: plămâni, ficat, colecist, pancreas, rinichi (două pietre 8 și 10 mm). Consult la inimă. Se miră doctorița (Ana Bumbu) de hiba de la inimă, că nu cad pe jos, totuși laudând pe Dumnezeu pentru minunile Lui. Am așteptat la rând, ca alții. Ce mi-au văzut ochii este greu de redat în scris. Mari boli străbat lumea asta! Existența noastră este un mare examen.

Vin în vizită: Dr. Adrian Barbilian și Ion Negoescu. M-au încurajat. Mi-au cumpărat branule, cu ajutorul lui Serafim, starețul Mănăstirii Negru Vodă din Câmpulung

Muscel, care mi-a adus de toate, mai ales că n-am știut că de la Spitalul Universitar voi ajunge la Spitalul Dr. Victor Babeș. Mi s-a pus branula, după ce fusesem înțepat de vreo trei ori. Se ascundeau venele când veneau doamnele cu acele.

Dr. Adrian Barbilian

27 ianuarie 2016:

*M-am odihnit bine, slavă Domnului! Serafim m-a vegheat toată noaptea. Perfuzia a mers bine. Am citit cu voce tare cartea **Anecdote duhovnicești**, de Părintele Ioil*

*Ianakopoulos de la Kalamata – Grecia (Meteorele). Carte extrem de instructivă. Fac notițe după ce am trimis un material cu Bartolomeu Anania Profesorului I. Lazăr, în vederea tipăririi unei cărți omagiale. M-am bucurat de un mesaj telefonic: **Sprijină cu cuvântul pe cei întristați și te va sprijini Dreapta care poartă toate** (Isac Sirul).*

28 ianuarie 2016:

Ora 10:00 – Tensiune, mâna dreaptă (probabil este tensiunea mai mare ca la stânga) : $13,4 \times 8,6 - 65$ puls.

Mi se ia sânge pentru Hemocultură (ca să se depisteze ce germeni s-au înghesuit în organismul Arhiereului Calinic, sau ce ciupercă anume, sau ce mai...? Ce virus? că nici medicii nu mai știu ce diagnostic să pună! Apoi se spune că ciuperca sau bacteria incubată de vreo doi ani, a dus la ruperea cordajelor de la inimă.

Necăjit peste măsură, nu atât de suferința mea cardiacă acută, cât de îngrijorările arătate pe fața medicilor, parcă speriați și ei. Trebuie să-mi înving disperarea optimistă, cum o mai fi și asta? Dar și crispările specialiștilor!

Pacient la Spitalul Universitar

Pentru redarea exactă a drumeției de la celebrul Spital Dr. Victor Babeș, la Spitalul Universitar, de unde plecasem, de doar câteva zile, redăm din *Jurnalul Medical* al lui Calinic Argeșeanul, sub impresia momentului:

*Să vezi, frate, ce drum cu viteză, iar pulsul se menține, de la 130, la 100/110, cotă periculoasă pentru pulsul meu de 50/60 bătăi pe minut. Atunci când am trecut pragul de 80 de bătăi pe minut, deja e belea mare, Și iată-mă luat și cu Ambulanța pe sus, fără să-mi pot lua nimic din îmbrăcăminte, cu niciun însoțitor de acasă și nici măcar cu telefonul. Nu m-am gândit la nimic, trăgând o sperietură pe cînte, mai ales când am văzut pe Nicoară Alexandru, rămas îngrozit la spital. Cu toate acestea, m-am bucurat enorm că am avut prilejul să merg și să văd cum este cu salvarea. De câte ori vedeam sau întâlneam o salvare, parcă invidiam pe cel care are **fericirea** de a fi transportat ca un mare boier. Cu mari spaime am ajuns la Urgența Spitalului Universitar. Ceea ce mi s-a dat a vedea, la început de noapte, nu poate fi descris în cuvinte.*

Cu câtă grijă eram transferat cu targa din ambulanță în patul medical cu roțile, cu câtă atenție și câtă grijă de comunicare cu Centrala Camerei de Gardă?! Ce mai, încolo-încă, avem un Serviciu de Salvare, demn de toată lauda. Slavă Domnului pentru toate!

În tot travaliul acesta de salvare medicală, aveam impresia (doar impresia!) că este vorba de altcineva și nu de Calinic Argeșeanul, iar eu existam și mă întrebam, ce înseamnă asta?

Dar să revin la paginile din *Jurnal*, care sunt mai elocvente ca amintirea mea, de peste un an de zile:

Ce mai forfotă la Gardă, ce mișcare precisă a personalului de la Spitalul Universitar, ca și cel de la Spitalul Dr. Victor Babeș, personal, care era numai un zâmbet încurajator, iar doctorița de gardă, o adevărată mamă!

Când mă îngrijoram, ca de obicei, că-s cu căruța în drum, vine Serafim cu Dr. Adrian Barbilian, apariție de mare bucurie. Eram deja fericit pe *catafalcul* cu roțile! Că-n astfel de situații, îți vine să elimini apa băută (mai ales că bățile rapide ale inimii accelerează debitul!) și doream să cobor cât mai repede de pe *catafalcul* medical și să merg pe picioare, că puteam, dar ei, nu și nu!

Atunci a trebuit să tragă de *catafalcul* cu piciorușul sărit; Sora de la spital trăgea și Serafim împingea, iar eu, acum scăpat, mă amuzam de situația inedită:

- Fiți atent, vă rog, e un prag! strigă sora îngrijorată.

Hodoroaga-tranca-tanca, acum se zguduia întreg calabalâcul pe roți, de parcă ar fi fost cutremur de gradul nouă. Grija personalului medical-salvator, din spital, se arăta a fi tensionată!

Prea marea lor grijă și îngrijire, mă puneă pe gânduri, mai ales că eu eram pus pe șotii, iar ei clătinău din cap, uitându-se unii la alții. Ce era în capul meu, dar și în inima mea, nu pricep nici acum, după un an de la epopeea medicală.

Dar să vedem ce spune *Jurnalul Medical*:

Am vorbit cu Dr. Dan Iosifescu, îngrijitorul pământean al sănătății mele precare. M-a încurajat, spunând, cu bucurie, că s-a citit greșit EKG-ul și a fost o alarmă mai mult necontrolată. Da, dar eu aveam ritm amenințător, pe care îl mai acceleram și eu cu panica mea mare și mai mult, necontrolată.

De aceea, m-am bucurat cel mai mult, atunci când am auzit că nu au unde mă interna. Nu mai exista niciun pat în tot Spitalul Universitar! Mi se sugera să mă întorc la Spitalul Dr. Victor Babeș, unde trebuia să stau cele 4 sau 6 săptămâni, pentru perfuzii, contra atacurilor bacteriene și *virusiene*!

Tocmai aici era buba!

Nu voiam să mă mai întorc niciodată la acel spital înfricoșător... numai când îi pronunți numele, îți vine să te îmbolnăvești de-a binelea! Cum adică? Dumnezeu făcuse minunea să ies de acolo, chiar cu ambulanța și acum să mă întorc tot acolo? Asta, niciodată!

Pe perioada cât am stat la Spitalul Dr. Victor Babeș și după ce am vorbit cu Dr. Victor Costache de la Poliano, gândul meu se învăluia cu planurile unei evadări, ceea ce din mila Domnului Dumnezeu, s-a și întâmplat, dar fără să știu, cu toată bucuria mea, că la ditamai Spitalul Universitar, nu se găsea nicio rezervă!

Era, totuși, o soluție provizorie, izbăvitoare de moment și anume, o noapte la Salonul de Reanimare al

spitalului bucureștean. Acum, din nou, însemnările zilnice din *Jurnalul Medical*:

Cel mai tare a fost transportul de la Camera de Urgență la Reanimare, scuzându-se că nu au unde să mă adăpostescă o noapte, până se va găsi o rezervă cu două paturi, pentru Alțeta arhierească...

Catafalcul cu roțile

*Drumul cu liftul, până la etajul 10, l-am făcut însoțit de un cârmaci care **dansa** cu **catafalcul cu roțile** ca pe Valurile Dunării de Strauss, urcând targa cu conținutul arhieresc, într-o viteză de credeam că, dacă scapă targa din mâini, mă înfig în zid și devin un fel de Ana a lui Manole, din zidurile Catedralei lui Neagoe Basarab, Sfântul de la Curtea de Argeș.*

Pe drum spre Salonul destinat reanimării, îmi făceam fulgerătoare imagini, cum ar fi: Cine este la reanimare, și dacă se mai scapă viu de acolo?!

Ne apropiam cu pași repezi spre o ușă deschisă pe care am intrat vijelios, făcându-ni-se loc. Dintr-o privire, am văzut:

Un amestec de cuconet și bărbați de tot felul (de toate vârstele și suferințele!), izolați doar prin niște perdele atâr-nate pe stativ, ca să se vadă bolnavii între ei.

La reanimare pentru prima oară

Dialogul dintre personalul medical și pacienți avea o culoare și un ton remarcabil. Acolo am văzut, pentru prima oară, cum poate fi la reanimare, într-un spital bucureștean din România!

Noaptea întreagă, Serafim, starețul mănăstirii muscelene Negru Vodă, cu răbdare multă, m-a vegheat, monitorizat fiind de toate aparatele medicale, care, după tipicul medical, te arătau cum ești pe dinăuntru. Spre dimineață, după ce Serafim se tot legăna pe scaun, dintr-o parte într-alta, capul căzându-i când spre piept, când spre spate sau într-o parte, era frânt, după cum se vedea pe dinafară.

Când am ațipit puțin, Serafim a dispărut! M-am îngrijorat și am intrat în panică. Să nu fi pățit ceva rău, după atâta priveghere nocturnă. Când a revenit, mi-a spus că a ieșit puțin să-și mute mașina din parcare, după cum merge soarele pe cer.

În jurul orei 11:00, deja sâmbătă, 30 ianuarie 2016, când Biserica Neamului românesc și întreaga Ortodoxie, sărbătorește pe cei trei Sfinți Ierarhi ai lumii, din epoca de aur a creștinătății: Ioan Gură de Aur, Vasile cel Mare și Grigorie Teologul, noi am fost duși într-o rezervă, la același etaj 10, camera 41. Un fel de arest la domiciliu, adică baie cu rezervă, în loc de rezervă cu baie, cum se amuza însoțitorul nostru, poruncit de Vlădica Varsanufie al Râmnicului, Codruț Scurtu Dumitru.

ÎPS. Varsanufie, Arhiepiscopul Râmnicului

Eram bucuros că mă izbăvise Dumnezeu de Spitalul Dr. Victor Babeș, dar și de Salonul de Reanimare și mi-am zis în inima mea: decât în salvare aglomerată, mai bine este așa cum mi s-a oferit aici, ceea ce au avut mai bun la îndemână.

Medicii de la ambele spitale s-au pus de comun acord în privința continuării perfuziilor zilnice și la ore precise. Câteva rânduri din *Jurnalul Medical*:

Tratamentul a început cu zel mare, doctorii specialiști, în frunte cu Dan Iosifescu, erau cu inima și sufletul, ca totul să fie bine. Sâmbătă, lumea era mai relaxată – se simte în tot spitalul – dar perfuziile n-au nici Sâmbătă, nici Duminică;

*continuă cu regularitate. Porumbeii se bat pe mâncarea pe care le-o dau la fereastra **chiliei medicale**. Sunt grași, frumoși și îmbrăcați în penaj multicolor. Duminică, la fel; același program. Văd Sfânta Liturghie pontificată de Patriarhul Daniel, care, ca de obicei, ține o cuvântare superbă. Am vorbit cu o zi înainte la telefon și m-a încurajat frumos, oferind tot sprijinul pe care-l voi solicita. Ori de câte ori am avut prilejul de a fi spitalizat, a sărit cu încurajarea și ajutorul imediat!*

Porumbeii de la geam

Număram orele și zilele. Codruț Scurtu Dumitru mă încuraja în stilul lui de artist comic și, ce este drept, se pornea, fără să vrei un râs sănătos, de râsul lui, cu care-și presăra butadele. Mare noroc să fie de la Dumnezeu asemenea oameni!...

Din viața trupească a arhierelui argeșean, lipseau: sodiu, potasiu, magneziu, la limită; iar perfuziile de la câteva ore zilnic, au ajuns la câte 10-14 ore zilnic! O adevărată silnicie, picătură cu picătură. Pe lângă toate acestea, se administrau **antibiotice forte**, pentru eliminarea vegetației apărute pe valvula inimii.

Medicii, dar și noi, așteptam împlinirea celor 12 zile, necesare pentru a se vedea rezultatele, după recoltarea sângelui, hemocultură, numindu-se! Personal, spunându-i doar lui Dumnezeu, mă rugam din inimă să nu fie nicio ciupercă, virus sau alți germeni nepoftiți, mai ales că am văzut manifestându-se o oarecare curiozitate din partea specialiștilor. Iar eu, nu doream să fiu declarat un lepros în lumea arhierescă, sau universală. Uneori, boala e mai mică decât sminteala că ai fi atacat de nu știu ce vâcolaci!

Arhid. Codruț Scurtu Dumitru

2 februarie 2016

O zi încărcată! Același program medical susținut.

Vizite: Părintele Brânzea Nicolae a venit de ziua Întâmpinării Domnului! M-a încurajat! Mi-a adus un Atlas foarte frumos care cuprinde și harta aromânilor din lume.

A dorit să mă menajeze și să mă bucure. A și reușit, aducându-mi aminte cu recunoștință de evlavioasa cercetare.

Desigur, o vizită în sobor medical: Florian Popa, Adrian Barbilian, Ion Negoescu, Cătălina Poiană, o doamnă de oțel cu mânuși de catifea, avea să ajute la mutarea într-o rezervă specială din cuprinsul Spitalului Universitar, Dr. Florian Popa, fiind în felul său, vocal la culme, spre hazul Soborului îmbrăcat în albul imaculat, specific unor asemenea vizite.

Preot Prof. Brânzea Nicolae

Prof. Dr. Florian Popa

Mi-au adus o mare bucurie în suflet acești oameni de mare delicatețe și omenie, ca frumusețea cea dintâi.

Tot în cursul aceleiași zile de sărbătoare, după ce m-au întâmpinat prietenii de inimă, m-am urcat, însoțit de hazliul Codruț Scurtu Dumitru, chiar pe acoperișul Spitalului Universitar. Era pentru prima oară când vedeam orașul București, mai de sus un pic. După trei etaje, urcate pe o scară de evacuare, am ajuns pe o terasă mare; ochii s-au bucurat, iar din inimă mi-a plecat tristețea adunată într-o săptămână de perfuzii și recoltări masive de sânge... de începusem să văd hexagoane, ca la fagurele de miere.

Bucureștiul, deși situat în câmpie, este un oraș frumos, mai ales când este văzut de sus. Mare mi-a fost surpriza, când am văzut acolo un restaurant, sau mai bine zis o cantină cu de toate, după dorința fiecăruia.

Pe acoperișul Spitalului Universitar

Ceea ce m-a impresionat, a fost curățenia absolută. Dar, de ce să mă mai mir, doar este vorba de spital și acela universitar. Acolo m-am ospătat, după voie, că doar eram deasupra spitalului și a medicilor care țin pacienții – după cum este și normal – în frâul disciplinei medicale.

În timp ce noi ne plimbam nasurile prin ozonul bucureștean, am fost cercetați la salonul provizoriu de doctorii argeșeni: Cătălin Cârstoiu, Directorul General al Spitalului și Dragoș Vinereanu, specialistul cardiolog, chiar din Curtea de Argeș, dându-ne dispăruți.

Cu evadarea din spitale, am o experiență mai veche. Învățat cu libertatea în natură, orice stare, alta decât cea slobodă ca păsările cerului, îmi aduce o mare durere în suflet. De aceea recomand Ministerului Sănătății să construiască spitale numai în natură, cum ar fi cel al Dr. Aslan de la Otopeni.

Prof. Dr. Cătălin Cârstoiu

Adică spital *tip casă*, deci la sol, să intri direct de afară, doar pe câteva trepte. Geamuri ocrotitoare, verdeță, flori, copaci, păsări, muzică și voie bună! La atâta suferință să nu lăsăm să ne sugrume urâtul din jurul nostru!

Iată însemnările din 3 Făurar 2016:

Vizită Prof. Dr. Dragoș Vinereanu și Directorul Spitalului universitar, Prof. Dr. Cătălin Cârstoiu. De data aceasta, m-au găsit la chilia medicală, cum îi spun eu. Ne-a adus vestea mutării, într-o rezervă... cea mai bună pe care o are spitalul. Acum sunt bucuros și am început să scriu.

*Pentru mine, desigur și pentru alții, scrisul este
salvarea sufletului meu de la pustiire!*

Colac peste pupăză, cine-și anunță impetuoasa vizită?

*Dr. Hermina Rikaru, japoneza convertită la ortodoxie,
filantroapă înăscută și cu dor nestăvilit de a ajuta pe cei în
suferință. De la prima vorbă, se arăta nemulțumită că-s la
spital, pusă pe critică în tonuri înalte.*

*Dar a venit și Starețul Serafim cu ceai făcut din busuioc și
optimism! Și așa, a mai trecut o zi de așteptare și îngrijorare!*

*Pe 4 februarie 2016, mi se recoltează sânge pe la ora
7:30. Cea mai ușoară recoltare. Sora medicală mi-a găsit
vene, care la vederea seringii se ascund.*

Dr. Hermina Rikaru

Tensiunea se arată în parametrii științifici: 12,00 x 7,00, iar pulsul 52, cu o temperatură constantă de 36 de grade!

Citesc și scriu articole comandate de unii și alții.

Iar ca vizite, amintesc: Directorul Spitalului, Cătălin Cârstoiu și Nicolae Bănicioiu, fostul Ministru al Sănătății, care spun că au venit să mă vadă un minut. Și chiar așa a fost! Deși vremea era mohorâtă, soarele se ivea ca un mire, bine odihnit, care vesel bate la fereastra rezervei unde stăteam și mai ales la inima mea, cea scârbită de atâta vreme rea. Așa a trecut și 5 Făurar!

Pe 6, Sâmbătă, notez în Jurnal:

*Soarele, tăiat felii, se ridică deasupra Cetății lui Bucur. Acum este Sabatul și mișcarea este mai lentă. Lumea se zbu-
ciumă ca furnicile în mușuroi, numai că ele au o ordine per-
fectă, ca și albinele, nu calcă de două ori într-un loc. Pe un coș
iese fum, coș în dreptul soarelui... de ai impresia că fumegă în
roșeața lui sângerie.*

*Aseară, cu discreție absolută, a venit la spital să mă
vadă, Episcopul Timotei Prahoveanul, însoțit de un monah
spilcuit, care, se zice că ar fi și la medicină, că este nevoie mai
mult de sănătate decât de dreptate!*

Episcopul Timotei Prahoveanul

Nicolae Bănicioiu

Tot îmi făceam gânduri, că din moment în moment, inima, săraca inimă, care bate de 100.000 de ori pe zi, de unde să mai poată și ea, va sta să se odihnească!

Cum adică, toți ne odihnim, numai inima să lucreze mereu?

Și uite așa m-a luat o milă de biata inimă, de-mi venea să plâng cu *strigături* de jale...

Și astfel, cu grijă, am început să-mi cotrobăi prin conștiință, cu mai mare grijă de data aceasta. Mi-a venit în minte că am o cruce cu zece părticele din moaștele sfinților și că trebuie s-o las în siguranță după trecerea mea, spre zărilor lumii nevăzute cu ochii noștri trupești.

Preotul Nicolae Dinică

Iată însemnările din *Jurnalul Arhieresc*:

De la Argeș, au venit ieri pentru semnat acte administrative și pregătirea Sfintei Cruci cu moaște pentru a fi pusă în racla Sfintei Filoteia. Consilierul Administrativ Nicolae Dinică, Diaconul Ciprian Leța și Protodiaconul Codruț Scurtu Dumitru au semnat documentul pentru adevărire. M-am bucurat că am scăpat de o grijă.

Slavă Ție, Doamne Iisuse! Am văzut cum soarele urcă peste firea Bucureștiului ca un mire vesel, ieșit din Cămara Cosmosului, unde sunt sfinții la ale căror moaște ne-am închinat cu pioșenia cuvenită.

Diaconul Ciprian Leța

Siluan, Episcopul românilor din Ungaria

Fără să se știe, Spitalul Universitar a avut în vizită de bucurie duhovnicească pe cei zece sfinți, ale căror moaște sfinte le-a adăpostit, o zi din luna februarie 2016!

Câtă bucurie am încercat!

Slăvit să fie Domnul în veac!

Ca bucuria să fie deplină, o convorbire cu Vlădica Siluan, Episcopul ortodox al românilor din Ungaria, a fost ca un balsam binecuvântat de Preabunul Dumnezeu!

Am citit din poezia lui Daniel Turcea: *Iisus Hristos a Înviat din morți pentru ca lumea să nu se devoreze pe sine.*¹

1 Daniel Turcea, Epifania, Editura Doxologia, Iași, 2011, p.111.

Radu Comănescu

Nu m-aș mulțumi dacă nu aș încununa cititul cu înțelepciunea Sfântului Ioan Gură de Aur: *Iisus Hristos, prin Înălțarea Sa la Cer, cu Trupul Său Înviat, a așezat firea umană, nu doar în raiul redeschis, ci în Sânul Sfintei Treimi, pentru ca de acolo, diavolul să nu-i mai poată face rău!*

Iar ca plural al bucuriilor din ziua cea mare cu închinare la Sfintele Moaște, amintesc vizita la Spital a lui Radu Comănescu, argeșeanul nostru de la Valea Luminilor, realizator inspirat spiritual la Radio România Actualități, căruia i-am făcut o solicitare de a scoate din Arhiva Societății Radiodifuziunii Române, toate înregistrările mele, pentru ale pune într-o carte anume.

Iustinian Radu Mărtoiu și Ovidiu Marian Vlăsceanu

O să iasă lucru bun, deoarece la editarea și machetarea ei, vor lucra părinții Iustinian Radu Mărtoiu și Ovidiu Marian Vlăsceanu.

Seria vizitelor, cu mare bucurie, se încheiase cu familia Iulian Gheorghişor, prietenii mei argeșeni, cu suflet nobil și dispuși să facă fapte de dragoste creștină. După o zi foarte aglomerată de vizite și lucrări, am adormit, trezindu-mă pe 7 februarie, ziua de naștere a Patriarhului Teoctist, care m-a vizitat la spital, în vis, bineînțeles! M-am bucurat numai pe jumătate! Adică visezi pe Patriarhul Teoctist de ziua lui de naștere, o bucurie, dar personal cred că atunci când visezi pe cineva plecat dintre noi, este semn că te cheamă la el!

Patriarhul Teoctist

Dar mama îmi spunea că atunci când visezi pe cineva din lumea cealaltă, este semn de vreme bună!

Pe 7 februarie am făcut însemnarea:

Soarele se arată vesel și neobosit! Cea mai tristă zi din viața omenirii va fi atunci când Soarele nu va mai apărea zâmbind peste firea Pământului, semn că a luat-o razna prin Univers! Va fi începutul sfârșitului nostru!

După atâtea perfuzii, de-i apuca mila și pe medici, mă săturasem până peste cap. Să stai ore peste ore, în fiecare zi, *răstignit* cu odgoanele care picurau antibiotice pentru îmbunătățirea sănătății Arhiereului Calinic, era o încercare unică în viața mea de 72 de ani! Dar din mila Domnului, mă comportam spre uimirea mea, ca un flăcău!

Iată drept dovadă, tensiunea: 10.3 x 5.80 iar pulsul 51, cu o temperatură de 35,8 grade!

8 Făurar 2016. Dăm totul din Jurnal:

Soarele tot vesel! Ambulanțele nu se prea aud ducând bolnavi la urgență. Se pare a fi o zi liniștită. Când văzduhul este plin de chiuitul sirenelor de la Ambulanță, mă apuc imediat de rugăciune. Știu ce înseamnă drumul cu risc maxim!

Mi s-a recoltat sânge. Mi s-a pus branula de către o doamnă delicată, numai un zâmbet. Am luat medicamentele prescrise. Codruț face glume de râzi cu gura până la urechi. Avem și o bucurie mare, văzând că la vizite vine și un medic cardiolog, arab, cu numele Ali. Ne-a făcut o impresie bună, nu doar că vorbea limba română, dar și consultul era plin de știință medicală. Ce bun este rezidențiatul acesta în lumea medicală! Ce bine ar fi să se extindă și în alte domenii de activitate.

Deși sunt la Spital și fac perfuzii, am primit cu bucurie vestea, că în Monitorul Oficial al României, Nr. 36 din 14 ianuarie 2016, pag. 8, s-a publicat următorul text:

Argatu Constantin, cu domiciliul în Curtea de Argeș, Bulevardul Basarabilor, Nr.1, județul Argeș, născut la data de 6 iunie 1944, în comuna Crăcăoani, județul Neamț, fiul lui Haralambie și Elena Argatu, solicită schimbarea numelui său, din Argatu Constantin, în acela de Argeșeanul Calinic.

Cuprins de bucuria momentului, am notat:

Nume și prenume, schimbat-am?

Cele vechi, lăsat-am!

Dar firea, măi bădăie,

Schimbată, când o să fie?

Că tot era vorba de bucurii, Dr. Cătălin Cârstoiu m-a vizitat la salonul rezervat. Era vesel și amabil. Este fiul prefectului de Argeș, Ion Cârstoiu, născut în Slatina Carpaților, ctitor și de biserică nouă!

De asemenea, Dr. Dan Iosifescu, cardiologul îngrijitor al păcătosului Calinic, a venit și m-a încurajat spre operație, la Stuttgart – Germania.

Din mila Domnului Dumnezeu ajungem și în ziua de 9 februarie! A fost o noapte liniștită. Vine o soră cu micul dejun. Cu adevărat, mic dejun compus dintr-o felie de pită cu unt și ceai puțin *zaharisit*.

Din nou, doctorul arab, Ali, vine în vizită. Este un medic model. E numai un zâmbet și inspiră o sănătate robustă.

Ion Cîrstoiu

În Jurnalul meu, pe acea perioadă, am notat și rețeta zilnică a medicamentelor. Acum sunt surprins de câte medicamente înfulecam zilnic, în trei reprize:

*Dimineața: Aspacardin 2 tb., Atacand, Linex
 Triapridat, Betalog 5mg/zi*

La ora 10:00: Doxicilin

Prânz: Aspacardin 2 tb., Norvasc

*Seara: Aspacardin 2 tb., Atacand
 Crestor, Linex
 ½ Bromozepan tb.*

Mă săturasem de înghițit atâtea medicamente, iar stomacul a început să mă doară pentru prima oară în 72 de ani! Ce mare binecuvântare am primit de la Dumnezeu, ca această moară – stomacul – să nu mă doară nicio dată. Acum, în fața puhoiului nesfârșit de medicamente,

a început să protesteze! Oricum, treisprezece feluri de medicamente, erau mult prea multe, chiar și pentru un stomac atât de sănătos! Eram îngrijorat, că vrând să mă vindec de inimă, mă îmbolnăvesc de alte organe! Mare nenorocire pe bieții oameni!

Dar să ne bucurăm și de o vizită, în persoana actorului Damian Crâșmaru. Mare actor! O minte cât un munte! Inimă de aur și talent indiscutabil. A jucat și încă mai joacă în rolurile cele mai complicate și încărcate de tensiune psihologică.

Vizita lui Damian Crâșmaru

Cred că este unul dintre actorii cărora li se potrivesc rolurile din drame și tragedii. Era însoțit de oameni cu inimă mare, familia Sorin și Cristina Cârstea, bucureșteni de carate integrale.

A fost o reală bucurie vizita lor. Cât de bine este când frații de spirit se adună sub același acoperiș!

Și acum, câteva perle din înțelepciunea lui Damian Crâșmaru:

Prostul merge la sigur, nu are îndoieli. Deșteptul are mari îndoieli și permanente. Prostul nu caută. Ceea ce știe el, știe tot. E sigur. E beton!

Altă apoftegmă crâșmărească:

Războaiele se duc din orgoliu!

Cât de adevărat! Pot să adaug:

Și din sărăcie lucie și dor de îmbogățire!

Una și mai nenorocită, pentru că se întâmplă în fiecare zi:

Diavolul și prostia omenească se înjugă la dezastru!

– Damiene, auzi una, mai presus de toate, îi zic eu, ca să-i opresc tumultul verbal ... când începe el, nu mai încap nimeni în dialog. Mă mir că pe scenă, mai suportă dialogul!

– Ia să aud, Părinte Calinic!

Îi zic așa, mai molcom: *Taci înaintea Domnului și nădărduieste în El!*²

Eram și mai bucuros dacă ar fi putut să ajungă și Carmen Stănescu, actrița, artistă a poporului! O doamnă între doamne, cu o memorie fantastică și cu un dar artistic înăscut, nu făcut!

Ne-a ajutat Bunul Dumnezeu să ajungem și în 10 februarie, tot numărând zilele și nopțile. Este ziua tatei și a fratelui meu mai mare. Îmi aduc aminte cu îndurare de Haralambie Balamace, tribunul aromânilor din Albania, cu fratele său, care au fost uciși în anul 1914, pentru că apărau drepturile legitime ale aromânilor.

Carmen Stănescu (foto 1964)

Nu numai tribun politic, dar și candidat de forță la episcopatul pentru bieții aromâni, urgisiți în toți Balcanii!

De data aceasta, am avut pe post de înger păzitor, pe preotul Alexandru Stuparu. Om delicat și bine educat. Mi-am spus în mintea mea, că tare bucuros eram, dacă aveam și eu un astfel de prunc. Altădată, când întâlnesc tineri bine educați și vrednici, îmi spun și cu glas tare:

- Doamne, de ce nu mi-ai dat și mie astfel de prunci?!

Unii dintre ei, răspund imediat:

- Îi aveți deja! Nu vă mai plângeți!

Nu știu dacă ei realizează ce au spus, dar pentru mine este o mare mângâiere: mă trezesc cu prunci din florile iubirii dumnezeiești. Oricum, pot spune că Preabunul Dumnezeu, mi-a dat, aici, la Argeș, mai ales, să întâlnesc oameni de aur și o minune de prunci, care sunt mai prunci decât aș fi putut avea eu vreodată. Așa este Dumnezeu: are milă de toate făpturile Sale, slăvit să-I fie numele în veacul veacurilor!

Rezultatele din urma recoltării sângelui și punerea lui la teste științifice în laboratoarele Spitalului Dr. Victor Babeș, 12 zile (cât este necesar pentru teste), nu s-au arătat în niciun fel. S-a mai așteptat două zile. Nimic nou!

Dr. Dan Iosifescu a fost primul dintre medici care s-a bucurat de rezultate, deoarece nu a ieșit nimic infecțios.

- Bine! Dar cu perfuziile astea trăsните, cum rămâne?!
îl întreb eu intrigat la culme.

- Sunt bune pentru orice eventualitate! Dacă nu-i nimic bolnav, ele nu strică. Întăresc organismul în vederea prevenirii bolilor și îi pregătesc rezistența pentru operația ce va urma.

L-am crezut pe cuvânt. Prea le spunea din toată inima!

Totuși, diagnosticul pus de Dr. Dan Iosifescu și Dr. Dragoș Vinereanu, mai ales de endocardită, se cam confirma. Eu eram intrigat deoarece medicii se așteptau să am temperatură, în cazul endocarditei. Și parcă a fost un făcut, niciodată nu s-a ridicat temperatura peste 36 de grade Celsius. Mi-am notat zilnic temperatura, deoarece mi se lua cu regularitate medicală.

Ziua Sfântului Mucenic Haralambie (+303), sfânt care a fost martirizat prin jupuire de viu, pentru mărturisirea credinței în Hristos, a fost pentru mine, de data aceasta, o zi de bucurie. S-a hotărât plecarea mea acasă, unde urma să fac perfuzii până la operație, adică 4-6 săptămâni de răbdare. Și acum mă mir cum m-a ținut Dumnezeu într-un calm și o răbdare fără precedent!

Când te ia Dumnezeu în primire, uiți de tine și gata! Ești pe mâinile cele mai sigure... și așa începeam să mă alint ca un prunc de grădiniță, mai ales că era ziua tatălui și a fratelui meu!

Înainte de plecare, (m-am bucurat că am fost slobozit!) spre casă, adică la Schitul Florica.

Sfântul Mucenic Haralambie

Aici urma să continuu perfuziile, mi s-a recoltat iarăși sânge și am luat o cofă de medicamente. Tensiunea: 14,1 x 7,9 ; pulsul 58, iar temperatura 35,7° Celsius.

Iată și filele din *Jurnalul Medical*, din 11 februarie 2016:

Ora 10:00. Ultima perfuzie pe azi, la Spitalul Universitar București. Am stat 17 zile, cel mai mult internat într-un spital. Aici au fost două: Dr. Victor Babeș și Universitar! Trebuie să fac încă două săptămâni perfuzii, într-o clinică particulară!

Am semnat pe proprie răspundere, părăsirea spitalului, adică externare la dorința pacientului Calinic Argeșeanul. În adâncul sufletului meu, suspinam întru rugăciune: Doamne, Dumnezeule, binecuvântează-mi drumurile în viață și spre Împărăția Luminii Tale! Îți mulțumesc, Doamne, Iisuse Hristoase, și Te rog, iartă-mă că Ți-am risipit darurile Tale!

Am simțit că Dumnezeu a trimis îngerii Săi, să mă ducă pe aripile lor! Eram liber! Doream chiar să mor, dar să fiu liber de chingile și grija medicală a bieților oameni!

Cât de dumnezeiască este libertatea!

Pacient la Spitalul Polisano

Am călătorit 270 de km, după o vreme de 17 zile de spitalizare în Capitala României. Mergeam de la București, la Sibiul meu drag, unde am studențit cu 50 de ani în urmă! Ce bucurie fără seamăn! Intrând în Sibiul medieval și înaintând spre noul meu loc de spitalizare, Spitalul Polisano, ochilor inimii li se arăta o lumină cerească, asemenea aceleia în care Dumnezeu a creat Universul și frumusețea lumii văzute!

Însoțitorii mei, Caliopie Ichim Cristian și Dinică Nicolae – prietenii la nevoie se cunosc! – erau extazi-
ați de primirea ce ne-o făcea Dumnezeu cu bunătatea și
iubirea Lui veșnică!

De a doua zi, 12 Făurar 2016 și până la operație, 3
martie 2016, toate zilele au fost mohorâte, cu umbră, nor
și ploaie intermitentă.

*Însoțitorii mei,
Consilierii Caliopie Ichim Cristian și Dinică Nicolae*

Spitalul Poliano Sibiu

Am dorit să spun aceste stări de lucruri, pentru că au fost prea frumoase, prea minunate și din iubirea pentru Dumnezeu, ca drept mărturie, că se poartă ca un Dumnezeu, chiar dacă noi suntem niște păcătoși neputincioși!

Când îți face Dumnezeu primire în cetate, ești cel mai fericit om de pe pământ! Așa am trăit atunci și așa trăiesc și azi, în lumina lină din vecerniile veșnice!

Doamne, Dumnezeule, în Treime lăudat, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, Vă mulțămesc cu recunoștință, de-a pururi!

Înainte de a mă hotărî să plec de la București spre Sibiu, l-am consultat pe Dr. State Viorel, prietenul nostru medical, dacă aș putea face perfuziile la Schitul

Florica din Ștefăneștii Argeșului. Răspunsul său a fost scurt și hotărât:

- Totul trebuie făcut sub supraveghere medicală permanentă!

Desigur, am ținut cont și am ales locul cel mai potrivit, unde cu câțiva ani în urmă, fusese la operație de inimă și părintele Profesor Mircea Păcurariu, care, după cum ați văzut, a fost principalul și vehementul încurajator... și așa, avea să se potrivească, elev și student în același spital cu profesorul său din tinerețe.

Dr. State Viorel

Doresc să menționez, că fiind încă la spitalele bucureștene, i-am spus lui Caliopie să meargă la Spitalul Polisano, să vadă cum stau lucrurile în mod concret. Mi-a trimis imagini, descriind totul cum era și cu îndemnul de a-mi schimba locația medicală, cu toată încrederea.

Ceea ce am și făcut, mai ales că era cu totul o altă zonă, dragă inimii mele, încă din studenție.

Am fost așteptați cu multă dragoste de personalul medical, în frunte cu Dr. Victor Costache, chirurgul care l-a operat de inimă și pe Mircea Păcurariu, sau cum s-ar zice, Mircea Ciobanul. Cuvântul *păcurar*, rostit de ardeleni, înseamnă *cioban*, în rostirea regăteană.

Primul impact vizual a fost cel la care mă gândisem, după relatarea trimisului nostru special, Caliopie, Consilierul Arhiepiscopiei și Starețul Mănăstirii Curtea de Argeș. Totul strălucea de curățenie, aer curat, ca după o ploaie de vară, zâmbet și voie bună la personalul medical, iar Făt-Frumos din Lacrimă, Dr. Costache Victor, era așa cum l-am văzut în imagine, cu deosebirea că era viu și de față, dar cu aceeași voce blândă și aromă moldovenească, pentru a afla, spre marea noastră bucurie, că a fost coleg de liceu cu Caliopie, fiind ieșeni amândoi și de aceeași vârstă!

Intram pe un teren mai de acasă!

Personalul principal, din echipa Dr. Costache Victor, mi-a fost prezentat cu un ritual frumos, în zâmbet și voie bună, prima impresie fiind definitivă, mai ales că aveau și ajutorul Dr. Eric Arnaut Crozat, fondatorul chirurgiei cardiace la Universitatea de Medicină din Grenoble-Franța, care a și participat la operația din 3 martie 2016!

S-a trecut imediat la cercetarea științifică: ecografie, tensiune, aplicarea branulei pentru a continua perfuziile și pentru a nu se întrerupe nici măcar o zi tratamentul. Eram în Țara Suferinței, cum este Transilvania, dar și întreaga Românie!

Dr. Costache Victor și Dr. Eric Arnaut Crozat

Între timp, chemat de la Curtea de Argeș, a sosit și diaconul Ciprian Leța, pentru a rămâne de veghe pacientului panicard, Calinic Argeșeanul.

Pe la ora 10:00 seara, au început perfuziile cu antibioticele deja tradiționale, preluate cu același tipic de la spitalele bucureștene, iar Caliopie și Nicolae, cei doi însoțitori, au pornit relaxați spre Argeș.

Și-au dus la capăt îndrăzneala *răpirii* pacientului arhieresc, de la București și instalarea lui la Spitalul Polisano din Sibiu!

Notam în *Jurnal*:

Noapte liniștită!

*Sunt la Sibiul meu de aur! Să mor! Dar în Transilvania,
de unde, veacuri de-a rândul, au tot plecat la Domnul, mar-
tiri și sfinți ai neamului nostru românesc!*

Zorii dimineții lui 12 Făurar 2016, m-au găsit în noua locație medicală sibiană, cu tot confortul, aparatura, dar mai ales, medicii cu aleasă educație și profesionalism, în pofida tinereții lor debordante: toți tineri și inimoși, în zâmbet ca florile de primăvară.

Mi s-a anunțat programul pe ziua în curs. Se dorea să mi se facă o ecografie trans esofagiană! Era marea mea problemă cu povestea aceasta, care mi s-a făcut și la Spitalul Universitar din București. Era vorba de un fel de *linguroi*, cum l-am botezat eu, care fără anestezie generală, ci doar cu una locală, își este introdus pe gât, până în esofag, pentru a se vedea și părțile ascunse ale inimii. Cu spray-ul dat pe gât, nu se simte mare amorțeală, așa că, mai mult este pe viu. Aveam fericirea-nefericire, de a simți vizita *linguroiului*, mânuit cu pricepere de Dr. Dragoș Vinereanu, care mă tot încuraja când gemeam, dar mie îmi venea să-i trag vreo câțiva pumni!

Am înțeles că este mai eficientă această ecografie pe viu, pentru că se observă mai bine și mai cuprinzător.

Când am auzit iarăși de *linguroi*, m-au apucat amețelile! Și la Sibiu se face la fel! Dar am cerut să mi se facă ecografia, dacă este chiar necesară, în vederea operației, însă fără să fie pe viu. Medicii m-au ascultat, cu toată îndurarea.

Iată ce am consemnat în *Jurnalul de zi*:

12 Februar 2016

*Mi s-a făcut ecografia trans esofagiană, fără să simt nimic. M-am trezit așa cum am fost așezat pe **catafalcul medical**. N-am mai simțit niciun **linguroi** pe gât, ca la Spitalul Universitar din București. Diagnostic: ca și cel pus de Dr. Dragoș Vinereanu – nu o cârpeală la valvă, ci una nouă! Vom Vede! Doamne, Dumnezeuule, luminează medicii și pacienții, cărora, dă-le inimă nouă!*

Cum umblă tensiunea după vizita *linguroiului arhiresc*? În limitele normale: 12,9 x 8,8 și pulsul 52 de bătăi pe minut.

La ora 17:00 a venit în vizită în rezerva acordată, Dr. Victor Costache, cu care am avut un dialog fructuos, având în vedere starea mea medicală precară. Așadar, viitorul chirurg al lui Calinic, se arăta ca un atlet, zdravăn clădit, cu un curaj dinamic și molipsitor, mai ales pentru pacienții în declin psihologic. Am constatat că are mare precizie în gândire și am fost

atent dacă nu-mi spune *povești* medicale. Om curat, ca lumina, la gândire și simțire! Am devenit încrezător că va fi primul terestru în vizită de lucru, în căsuța inimii lui Calinic Argeșeanul.

Nu-i o glumă!

Trebuie stabilite punți de încredere între pacient și medicul operator!

Așa a fost și cu primul chirurg, de la Viena (operație de piatră la rinichi), Otmar Tekner și cu Adrian Barbilian, cel care m-a operat la Spitalul Militar din București, la piciorul stâng.

Iată, că pe răbojul timpului, a sosit și ziua de 13 Făurar 2016. Tensiunea arterială (când scriu se sărbătorește Ziua Mondială a Tensiunii Arteriale!) este, după *Jurnal*: 12,00 x 6,5, pulsul 53, iar temperatura constantă, 35,8 ! Toate acestea spre uimirea medicilor, care spuneau că, după diagnosticul pus, ar fi trebuit să fiu numai într-o febră!

Rezerva era cu o fereastră spre Spitalul Județean Sibiu și mai ales spre spațiul destinat pentru morgă. Întră bolnavii cu ambulanța, ori pe picioarele lor, ies cu picioarele înainte... împinși pe *catafalcul medical*, de un singur om... Ce mai este și viața aceasta!... Doar vertical mai facem față vieții! Ș-apoi, trebuie să mă învăț cu starea aceasta, că nu se știe ceasul și ziua...

Mă gândeam cât suntem de tari, în fața trecerii în *Țara de peste Veac*, când aud două bătăi în ușa salonului arhieresc:

- Intrați, vă rog!

În ușă apare Dr. Victor Costache, cu nelipsitul zâmbet și cu o mimă de om sănătos. Când îl vezi, te simți sănătos deja și îți este jenă să te mai smiorcăi sau să fii pesimist.

- Am venit să vă anunț că trebuie neapărat să faceți exerciții fizice, pentru întărirea organismului înainte de operație.

Mă lua cu frumușelul, văzând că sunt un pacient dificil și panicard, ca să spun de-a dreptul, înspăimântat. Doar Dumnezeu știa exact ce era în inima și sufletul meu! Dar, cu curaj și mereu cu credință la Dumnezeul Sănătății!

Mi-am luat sculele de scris. Dacă nu scriu o zi, simt că mor! Iată cum glăsuiește *Jurnalul*:

Scriu ultimul capitolaș pentru Volumul V din Toată vremea-și are vreme. Sper să se tipărească, dacă voi muri cumva! Doamne, mai dă-mi ceva zile să mă pocăiesc și să-Ți mulțumesc pentru tot ce am primit de la Tine!

Înainte de masa de prânz, tipicul medical: tensiunea, 13,00 x 7,00, puls 56, saturația oxigenului 94, iar temperatura 36,3, cam mărișoară! Văzusem morga de la etaj!

În fiecare zi, masa de prânz era fix la ora 14:00. Când am văzut meniul medical sibian (made in Polisano!) am

crezut că suntem la zaiafet și nu la regim alimentar, după știința nutriționistă!

Ca final al zilei de 13 Făurar 2016, din *Jurnalul Medical*, mai dăm câteva crâmpie:

La Havana, Cuba, întâlnire: Patriarhul Moscovei și a Toată Roma, Kiril, cu papa Francis I al Bisericii Romano-Catolice. În 1999, cu 17 ani în urmă, Patriarhul Teoctist și Sinodul, au invitat pe Papa Paul al II-lea, la București, iar în anul 2001, a mers și Patriarhul Teoctist la Roma. Acolo a fost primit triumfal. La București, când a venit, la Patriarhie, la întâmpinare, au fost doar câțiva inși (era noaptea, târziu, când lumea doarme și nu umblă pe drumuri!). Am văzut exact cum a căzut fața lui Teoctist într-o mare deznădejde. Ce diferență între primirea de la Roma și neprimirea de la București! Nu-i de joacă!

Sper că Francisc I și Kiril, nu s-au întâlnit la Havana Cubei (tocmai unde!?) la o partidă de pescuit sau vreo întrecere sportivă, caiac-canoe!

Iar spre apus de soare, pragul rezervei este trecut de către Protopopul Damian Petre Teodor, de la Gura Râului-Sibiu, cu soția sa, Sanda. M-am bucurat mult. Ardelenii au un șarm (farmec) aparte. Când îi auzi cum vorbesc, îți vine să tot trăiești. Parcă mă simțeam deja mai sănătos.

Și ziua de 14 Făurar, a fost una mohorâtă. Particip cu sufletul și inima la slujbă. Citesc cartea lui Martin Opitz (Zlatna și liniștea sufletului) poet german din Silezia,

mare om de cultură și poet înăscut, care a fost la noi la Alba Iulia, în anul 1622 (1597-1638). A fost chemat aici de către Gabriel Bethlen, să fie profesor de limbi clasice și de cultură antică, greacă și latină. Un înger al Domnului, trimis în România pentru a scrie despre vrednicia urmașilor din Dacia Antiqua, o carte la care a lucrat mulți ani.

După masă, ziua s-a luminat prin vizitele:

Academician Profesor și preot, Mircea Păcurariu, cu doamna preoteasă Mioara. Mi-au adus ghiocei, la număr trei, din grădina proprie, de pe Calea Dumbrăvii, Sibiu. M-au încurajat pentru operația la inimă. M-am bucurat de această vizită, de parcă ar fi fost tot Soborul arhieresc!

Dr. Costache Victor și Remus Borza, Lăpușnean din Maramureș, care, de asemenea, m-au încurajat cu mare dragoste. Preotul Damian PetreTeodor, care s-a adus pe sine și cinci gogoși dolofane, din care se putea ospăta întreg târgul medieval al Sibiului.

A urmat o convorbire telefonică mai lungă cu Patriarhul Daniel, care, ca de obicei, m-a încurajat și mi-a spus că pot solicita orice ajutor, inclusiv pe Vlădica Varsanufie, la slujbe de orice fel. Sunt foarte bucuros de ajutorul arhieresc și părintesc și totodată fericit că-i plac propriile apoftegme, culese din graiurile sale sinodale. Încheierea dialogului a fost în ton optimist. E milos!

Ziua de 15 Făurar a început, din nou, cu recoltarea sângelui arhieresc, prin branulă, de către asistenta medicală

Irina. Totul cu bucurie, pentru că nu a mai căutat cu acele seringilor alte vene, care să se ascundă de îndată ce se pome-nește de medic și de recoltare. Teama de *colectivism*.

Tare m-am bucurat că Gica și Lenuța, cele două îngrijitoare ale Spitalului Polisano, într-o mare veselie, au intrat la curățenie, cu o viteză rar întâlnită. Ce tonus! Ce voie liberă! Ardelence sadea!

S-a continuat cu radiografiile: pulmonară și dentară, unde cărțile se învârtesc ca la astronauti. Să vezi ce mai descoperă și specialiștii în domeniu! Pregătirile în vederea operației se îndesesc. Vine să mă încurajeze și Dr. Leațu Cristina, chirurg deosebit din echipa de șoc a inimosului profesor și chirurg emerit, Dr. Costache Victor.

A urmat în chip amețitor: ora 15:15, la medicul dentist; ora 16:00, la medicul urolog, acolo unde m-a însoțit diaconul Ciprian. Apoi, a urmat un consult la ORL, tot în vederea operației pe inimă, care sălășluiește și duce în același timp, în spate, un trup chinuit de hărțuielile veacului.

Pe holurile spitalului (Polisano este un Complex medical!) apare diaconul Codruț Scurtu Dumitru.

Ne-am dus la Dr. Mihai Rusu, un tânăr medic stomatolog, stabilind pentru a doua zi, extracția câtorva măsele, de curând reparate și puse de Marin, dentistul. Au început ca la combinat: Cristian tăia greu oțelul de Reșița, iar Mihai extrăgea cu o abilitate de artist și numai într-o veselie.

Mă mir că nu mi-au zburat și maxilarul din țâțâni! Spre mirarea medicilor, la atâta hărtănire, n-a ieșit sânge vâlvoi. La urmă, m-au încurajat, că peste o săptămână se va vindeca tot șantierul de prin maxilare!

Nu știu cum de n-am zis nimic! Eram mirat că răbdam toate astea cu stoicism. Niciun protest măcar, că de la o măsea suspectă, s-a ajuns la mai multe. Depinde de ochiul și priceperea care citește. Dar un medic mai nostim a zis, că mai bine să fim siguri că nu poate fi nicio infecție. Iar ca o consolare, a mai adăugat:

- Mulțumiți lui Dumnezeu! Sunteți un caz fericit! La alt caz de operație, i-am scos toate măselele și toți dinții, iar după operație i s-a pus o dantură cu implanturi de toată frumusețea.

Dr. Vintilă Vlad

Mai mult, m-au invitat și pe mine la un asemenea șantier dentar, zicându-mi, că e frumos să arăt ca un cântăreț de operă.

Așa s-a încheiat o zi grea din viața mea.

A urmat una și mai înfricoșătoare, că nu-s toți fricoși ca mine, în fața acelor și a halatului alb!

Coronarografia! Fraților!

Bravo, fricosule!

Să-ți fie făcută pe viu, fără anestezie, așa cum mi s-a făcut și la București, de către Dr. Dragoș Vinereanu și colegul său Dr. Vintilă Vlad, care erau într-o veselie absolută. N-am întâlnit o echipă atât de veselă și competentă.

Pentru că voit erau așa veseli, ca să sustragă pe pacient de la spaime, mai ales că o făceau fără să te lege, pofindu-te, culmea, să urmărești cum umblă sârmele spre inimă, ca șarpele prin iarbă.

La Sibiu, același procedeu, la aceleași aparate performante, dar fără veselia dinamică a celor doi medici bucureșteni, unici pe mapamond.

Nu glumesc deloc!

Sobrietate la Sibiu, la Polisano. O voie bună a unui medic, tot argeșean, ca să vezi! Doar argeșenii se pricep la așa aparat și la diagnostic specializat cardiac?

Slavă Domnului că n-a fost vorba de ceva stenduri sau alte intervenții preliminare, înaintașe mării operații ce era de urmat.

Ca prin bună înțelegere a pacientului arhieresc, Dr. Costache Victor, se ivește ca zorile dimineții și încurajează mereu cu zâmbetul său specific de puritan moldovean.

A doua zi, mi s-a luat brățara de la mâna dreaptă, care a avut rolul de a strânge și a opri sângerarea în urma coronarografiei. Mi-a fost înlocuită de către o asistentă frumoasă și delicată, care mi-a pus un pansament suplu și alinător de spaime.

Au urmat examenele clinice ORL, apoi tomograf la rinichii bombardați de perfuzii cu antibiotice, toate netezind drumul spre operația de inimă, pe care o așteptau toți ca pe o izbăvire!

Număram zilele! Ați numărat vreodată zilele?

Robert Cazanciuc

Am ajuns, cu mila Domnului Dumnezeu și în 19 Făurar 2016. Au continuat investigațiile medicale într-un ritm amețitor.

Vizitele se întetesc, de asemenea; cu Remus Borza, vin să mă vadă oameni de o modestie aristocratică, Cazanciuc (Ministrul Justiției), Nicolae Bănicu (Ministrul Sănătății – pe atunci). M-au încurajat! Cinste lor!

Au venit cu lucrări părinții: Ovidiu Vlăsceanu, Dinică Nicolae, Andrei Puiu Cupidon Diaconescu, Andrei Michai - secretarul eparhial, cu acte de rezolvat.

Arhid. Andrei Michai, Secretar Eparhial

Precum și Părintele Iustinian Radu Mărtoiu, cu cele trei cărți în lucru pentru tipar: *Toată vremea-și are vreme – vol. 5; Printre vremuri și cuvinte; Doamne și Stăpânul vieții mele.*

Am lucrat cu bieții colaboratori fără odihnă. Eram pe ultima sută de metri a vieții pământești, așa credeam și doream, că după plecarea mea, le-o fi milă să le lase netipărite. Mă vitejeam înainte de tăierea la inimă!

Apoi, în aceeași zi, a venit și Părintele Ciprian Vușan Constantin, Directorul de la *Basarab Travel*, ca să mă încurajeze.

Preot Ciprian Constantin Vuțan

Ziua următoare, 20 Făurar 2016, a fost mai calmă. Am înțeles că trebuie să dau *găleata* jos! Asta era expresia unui medic mucalit, recomandându-mi că ar trebui să scad cu 15 kg, în greutate, pentru operație.

Așa da program!

Cine nu postește și nu slăbește, duhovnic un bisturiu întâlnește!

Am zis, gata!

Polisanii ăștia îmi vin de hac!

Pai da, acum bomboana de pe colivă: Prof. Dr. Victor Costache, chirurgul, vine să-mi arate în imagini, cum se face operația pe inimă. A fost foarte deslușit, de parcă

opera chiar în timp ce explica. Cât de sugestiv este acest chirurg eminent! După plecarea lui, am simțit că mă lasă picioarele în neștire. Prea era totul ireversibil!

Tulburat, oarecum, am început corectura la o nouă cărțuție: *Scrisoarea lui Dumnezeu*, care a apărut în tiraj mai mare și pe care am împărțit-o la seminariile teologice din Argeș, Muscel, Râmnicu Vâlcea, Roman, Mănăstirea Neamț, Piatra Neamț și la cine a mai dorit. Așa, ca înainte de a-mi lua tălpășița din frumusețea acestei lumi văzute... Cum e și omul, săracul, vrea să se înveșnicească aici, pentru lăudăroșenie omenească!

S-o credem noi!

Uitarea, după cum se știe, se lasă ca umbra de seară peste înfumurările noastre terestre!

Cu toate acestea, cum este omul, vai de el!...Scriam de zor la ultimele capitolașe din Volumul V al cărții *Toată vremea-și are vreme*. M-am lămurit că nu prea stau bine cu sufletul. O meteahnă veche... am fost continuu împotriva mea, la școală și după aceea...

Personalul de serviciu face o curățenie exemplară în fiecare dimineață și într-o veselie, cum rar mi s-a întâmplat să văd pe altundeva. Concluzie: sibiencele sunt mai harnice ca austriecele!

Mă țin de cărțurărie, mai abtîr ca un om sănătos. Termin de definitivat textul cărții *Scrisoarea lui Dumnezeu* pentru tipar. E o mare bucurie!

Voi muri de dorul cărților și al cititului!

Cum este potrivit pentru viața unui creștin, l-am chemat pe starețul Serafim de la Mănăstirea Negru Vodă, Câmpulung Muscel, ca să-mi citească rânduiala Sfintei Spovedanii și dezlegarea păcatelor, din inimă, minte, suflet și trup!

Zorii zilei de 23 Făurar, pentru prima oară de la internare, au fost o bucurie cu soare vesel. Altă imagine este asupra lumii, când soarele se arată peste întreaga fire, cosmică și terestră!

La o convorbire cu Doamna Doctor Poiană Cătălina, primesc un meniu, cât o zi de lung:

- morcov crud;	- varză de Bruxelles;
- broccoli;	- sare de potasiu;
- leurdă;	- lapte de migdale;
- urzică;	- soia;
- mărar;	- ouă de prepeliță;
- leuștean;	- ulei de avocado;
- andive;	- ulei negru (prostată);
- pătrunjel;	- păstrăv;
- linte;	- șalău;
- orez sălbatic (cu bob negru);	- piept de curcan;
- rucola;	- rasol de vită;

... și tot așa până la Singapore!

Dr. Cătălina Poiană

Am ajuns de la 112 kg de arhieru, la una sută kilograme, în vederea operației. Cu cât mai puțină grăsime... Și așa, dintr-o dată, Codruț, însoțitorul meu, cufundat în gândurile sale, exclamă:

- Sunt o antiteză pe picioare!

Tot azi, înainte de ședința Sfântului Sinod, Mitropolitul Laurențiu al Ardealului, dimpreună cu episcopul său auxiliar, Ilarion Făgărășeanul, îmi fac o vizită, din mila dragostei creștine. M-a încurajat ca un fost coleg și prieten din studenția sibiană.

De obicei, când sunt la spital *priponit*, nu-mi arde de nicio vizită, oricât de prietenească. De abia mă suport pe mine însumi. Iar insistența de a fi văzut, m-a făcut să mă simt totdeauna, ca un exemplar de la Zoo, rănit de vânător! Așa-i omul, (adică eu!), și când îl bagi în seamă și când nu-l bagi, el tot se moftorosește!

*Mitropolitul Laurențiu al Ardealului
și Episcopul Ilarion Făgărașanul*

Iată că din mila Domnului, am ajuns în ziua de 24 Făurar 2016, când privesc la Televiziunea Română Eclesastică, Te-Deum-ul de la Catedrala Patriarhală, pentru deschiderea lucrărilor Adunării Naționale Bisericești. În 31 de ani, nu am lipsit niciodată de la asemenea evenimente. Am dorit să fiu disciplinat și am reușit, din mila bunătății Domnului Dumnezeu.

La televiziunea Trinitas Tv, programele sunt foarte binefăcătoare. Emisiunea: *Credință și Cultură* este excepțională. Vasile Bănescu și Sever Voinescu, vorbesc despre sminteala din cărți... deturnarea noastră și a altora, din lipsa de libertate, împletită cu responsabilitate creștină. Actrița Cristina Deleanu ne arată exact cum să procedăm față de valori! Ce atitudini trebuie să avem!

Adunarea Națională Bisericească

Cu iz promițător, frumoasa asistentă Georgeta Râșniță, iubitoare de cultură, m-a chemat să urc și să cobor patru etaje în interiorul Spitalului Polisano, în vederea pregătirii spre *junghiere* a pacientului arhieresc, din Țara Basarabilor argeșeni și musceleni! M-am supus fără crâcnire, mai ales când mă conducea cu o voioșie și un optimism încurajator. Așa s-a purtat mereu, cât am stat în spital. Ca mângâiere duhovnicească, preotul Nicolae, de la Spitalul Județean Sibiu, mă vizitează cu discreție și pe timp scurt, doar pentru a fixa ziua pentru Sfânta Liturghie, unde urma să particip pentru a mă împărtăși după spovedania făcută.

Mare cărturărie pe capul meu! Acum mă numesc pacient cărturar... vai de capul meu, nici eu nu mai știu ce să mai scornesc în timpul de așteptare pentru operație, care trece tare greu.

Preotul Nicolae, de la Spitalul Județean Sibiu

Fac rugăciuni tainice către Bunul Dumnezeu, ca să mă salveze. Număr nu doar orele, zile, săptămânile, dar chiar și minutele cu secunde, în care biata inimă, luptă să reziste în lucrarea ei de 72 de ani!

Tot numărând, am ajuns la 25 Făurar!

Spre marea mea bucurie, schimbarea branulei pentru perfuzie, era făcută de Dr. Mihai Chilofrinschi, pe care noi l-am supranumit Branulovschi. O minune de doctor, anestezistul celebru, de un mare calm și plin de voie bună. Se plângea de hernie de disc! Orice om... cu meteahna lui medicală!

Preot Damian Petre

Dimineața, mi s-a recoltat sânge pe palete multe. Am o frică mare de orice ace, branule, perfuzii... din copilărie, de teamă că mi se preface sângele în apă și nu apa în sânge, iar medicamentele erau cu cofa!

Se îndesesc vizitele: Părintele Profesor Sorescu Vasile, Bogdan Nica, Stănescu Gheorghe, Mira Cristian, Săndulescu Marius, Robert Nicolae. Au adus un car de flori, ca la înhumare! Glumesc, dar așa am avut eu viziuni paralizante...

A venit și Damian Petre, protoiereul și parohul de la Parohia Gura Râului, de lângă Sibiu.

Episcopul Paisie Lugojanul

Ofrandă ardelenescă: pâine făcută și coaptă în cuptor de lemne (mană cerească) și caș de vacă din celebra Mărginime a Sibiului. M-am bucurat de vizită și de graiul ardelenesc, grai hrănitor ca pita de casă!

A fost un tur de forță, venind și Ionică Negoescu cu Dr. Celestin, Directorul adjunct. Profesorul Victor Costache nu mai putea pătrunde la rând. Ce să-i fac, dacă la Spitalul Poliano vizitele nu mai au odihnă? Până la urmă, ne-am revăzut în pace și bucurie. Din ce în ce mai mult, acest om cu inimă de aur se apropia și de inima mea. Parcă ne cunoșteam de când lumea!

Dubovnicul Paisie Tincea

Și iacătă așa, pe neobservate, consemnăm trecerea timpului spitalicesc și ne trezim în data de 26 Făurar:

Perfuziile de o lună de zile sunt pe sfârșite. Urmează un consult medical amănunțit. Suflu în naiul medical cu bile și într-o mânășă de cauciuc, pentru dezvoltarea plămânilor: dihanie mare, cu plămâni nedezvoltați pentru o operație medicală!

Trebuia să respir cu profunzime, cum n-am făcut nicio dată. Operația se apropia, fiind fixată pe 3 Martie 2016!

Ne bucuram de noi vizite: Episcopul Paisie Lugojanul și Ilarion Făgărășanul, Mihai Sărmăghitan, colegul meu de facultate sibiană, consilierii eparhiali: Nicolae Dinică și Ovidiu Vlăsceanu, Andrei Michai, secretarul eparhial

și alți părinți doritori să vadă în carne și oase pe pacientul arhiepiscopal! Ilarion Făgărășanul îmi aduce vestea tristă a trecerii pragului acestei vieți terestre a Arhimandritului Paisie Tınca, duhovnicul meu de 60 de ani!

Mi-am zis, că a luat-o înaintea mea, pentru a mă aștepta cu o băță la ușa Raiului. A fost o sfântă eliberare din suferințele care s-au abătut asupra lui de mai multă vreme.

Era un ardelean din centrul lumii: Izvorul Mureșului, de la Tincani, de unde erau și neamurile lui Ion Creangă! Om dârz, cu inimă de diamant, suflet cald și privire cu ochii scăldați în albastrul cerului! El a fost trimis de Dumnezeu, în luna decembrie 1989, ca să fie înger încurajator, când se schimbau polii politici în România! Și așa, pe 27 Făurar 2016, vine și Valentin Retevoi, Directorul nou al Seminarului Teologic Neagoe Vodă Basarab din Curtea de Argeș.

Prof. Valentin Retevoi

Tot în acea zi, a venit și vlădica Siluan, Episcopul Ortodox al Ungariei, cu argeșeanul Emanuel, diaconul cuminte și molcom, la sufletul său nobil. M-am bucurat de încurajările lor, din inimi nevinovate.

Tot numărând, ajungem în ziua de 28 Făurar 2016, Duminica binecuvântată, când am mers la biserica de lemn din parc, la slujbă:

...și m-am împărtășit cu Sfintele Taine și cred că nu va fi ultima cuminecare, Cina cu Domnul Iisus! Pentru că în anul 1964 am început prima slujbă din viața mea, tot într-o biserică de lemn, din Parohia Tioltur și tot în Transilvania!

Așa cum am consemnat în jurnalul meu medical de la Polissano-Sibiu.

La biserică am ținut o meditație și credeam, în sinea mea, că ar putea fi și ultima! Le gândeam pe toate ca pentru ultima oară, din viața mea pământească, având pe mama mereu înaintea ochilor! Parcă o vedeam și pe dânsa așteptându-mă la ușa Raiului, cu o funie udată în apă... ca să mă primească așa cum se cuvine unui fiu neascultător!

În mijlocul gândurilor furtunoase, Părintele Academician Mircea Păcurariu cu Doamna Mioara, au venit să mă încurajeze înainte de operație:

- Să nu te înspăimântezi de operație!, zice nonșalant, Mircea Păcurariu.

- Nu mă mai înspăimântează de frică, zic eu cu gura altuia.

- Nu vor fi probleme, adaugă, Doamna Mioara Păcurariu. Aici, la Polisano, sunt specialiști mari. Iată dovada: Mircea are câțiva ani de la operație și, slavă Domnului, totul este bine.

Familia Păcurariu în vizită de încurajare

Toate sfaturile și îndemnurile încurajatoare îmi făceau bine, pentru că-mi vorbeau ca unii care au trecut prin încercări asemănătoare, cu trei ani în urmă.

Am mai spus șotii, după obiceiul meu. Părintele Mircea se amuza copios. Mă uitam la el cât de zdravăn este și cu un tonus perfect. Cât de inimă, trata încercarea prin care a trecut ca pe ceva normal! Normal-nenormal, dar inima mea se făcea din ce în ce mai mică și pitică. Deodată îl aud pe Academicianul Mircea Păcurariu, parcă citindu-mi gândurile:

- M-am rugat la Dumnezeu să nu mă părăsească!

Am citit Acatistul Sfântului Nectarie din Eghina... și gata, am mers la operație, fără nicio grijă!

Nonșalanța și degajarea totală, cu care îmi povestea, m-au dezarmat total. Îi urmăream nu numai discursul, ci și ferma convingere că Dumnezeu nu-l va părăsi, iar Sfântul Nectarie din Eghina, va veghea, trimis de Dumnezeu.

M-am simțit neputincios în fața profesorului ca și atunci când mă asculta la ore și dădeam dint-un colț în altul, pentru că mă bazam pe memorie, lăsând toceala pe seama celor care învățau pentru premiile de la sfârșitul anului, cu care au și rămas...

N-am crezut că Părintele Mircea Păcurariu este atât de credincios și cu evlavie adâncă, mai ales la Sfântul Nectarie. Era o noutate pentru mine și o surpriză.

Sfântul Nectarie din Eghina

A crescut în fața mea până la ceruri, iar eu înotam între dorința de a muri, oarecum, pe masa de operație, temându-mă de suferințele de după operație, și speranța că Bunul Dumnezeu mă va readuce la viață, pentru a mă ispăși de păcatele săvârșite în cei 72 de ani de viață terestră!

Încâlceala din mintea și inima mea aveau să se deslușească prin încurajarea marelui istoric al României, Mircea Păcurariu. Erau vizite de încurajare înainte de operația pe inima lui Calinic Argeșeanul. Oricum, m-am învățat și a muri, cum se jeluia Eminescu. Că odată tot trebuie să plecăm în frumusețea lumii nevăzute.

Pentru mine, bucuria cea mai mare este să rămân în frumusețea acestei lumi văzute. Mă gândeam că prea multă frumusețe a sădit Dumnezeu pe pământ, comparativ cu scurttimea vieții noastre, chiar dacă am trăi ca Matusalem, biblicul, 967 de ani, sau ca Adam, 930 de ani!

O mie de ani ca o zi și o zi ca o mie de ani, în fața Veșnicului Dumnezeu, despre Care gândeam, uneori, că este o mare povară să fii veșnic și mă întrebam cum se simte fiind permanent treaz? De multe ori m-a cuprins o milă imensă pentru grija permanentă, neadormită pentru noi, oamenii.

Când am citit în Sfânta Scriptură (Biblia), la Cântarea Cântărilor: *Eu dorm, dar inima veghează*, gândul m-a dus la Dumnezeu, care este în inima noastră, inimă pe care am numit-o *Ceasul de la mâna lui Dumnezeu*, inimă-ceas dumnezeiesc, la care Dumnezeu se uită, măsurând eternitatea clipelor din viața noastră.

Când mă gândesc, așa o mare pace se așază în inima mea zbuciumată și cred că n-am îndrăznit prea mult, avându-se în vedere că Sfânta Treime în Sfatul Său a zidit omul *după chipul și asemănarea Sa*!

Plecând marii mei prieteni de suflet, am rămas cu imaginea unor oameni cu inima de aur, luminând văzduhul cu credința lor întru sfântă evlavie. Ardelenii, *cercetătorii* mei, Petre Damian și preoteasa lui, Sanda, au trecut pragul salonului clinic cu mari speranțe, că totul va fi bine,

asigurându-mă de rugăciunile lor către mila lui Dumnezeu.

Am primit încurajări de la Ierarhii Bisericii Străbune: Patriarhul Daniel, Episcopul Macarie al Europei de Nord, Serafim, Mitropolitul Germaniei și cel al Clujului, Andrei, care, călătorind spre Suedia, au făcut tot drumul rugăciuni pentru Calinic Argeșeanul. Casian, Arhiepiscopul, Corneliu de la Huși, Mihail din Australia și Noua Zeelandă, Emilian Lovișteanul, Lucian de la Caransebeș, Irineu de la Alba Iulia, Irineu, Mitropolitul Olteniei, Iustin Sigheteanul, Andrei de la Covasna și Harghita, Ieronim Sinaitul, Timotei Prahoveanul, Varlaam Ploieșteanul, Ioachim, Arhiepiscopul de la Roman și Bacău, care mă încuraja cu inima de dragoste; iar Calinic de la Iași se ruga cu Mitropolitul Teofan al Moldovei și Bucovinei, precum și Varsanufie al Râmnicului, care s-a arătat cu o grijă deosebită, ca vecin de eparhie. Toți ierarhii, colegii mei de Sinod, prieteni la nevoie, și-au unit inimile în rugăciune pentru Calinic Argeșeanul.

Atâta solidaritate arhierască m-a înduioșat până la lacrimi. Nedând multe parale pe mine, acum am început să mă prețuiesc și eu un pic, adică să-mi fie, cumva, milă de mine și de inima mea, care nu voia să moară, pentru a nu mă lăsa și pe mine să mor! Am început, în sfârșit, să fiu solidar și cu mine, și cu întreaga creatură!

Fiind în eparhia de care răspund Mitropolitul Laurențiu și episcopul Ilarion Făgărășanul, aceștia au venit de două ori să mă încurajeze.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române

Când tot alaiul încurajator a plecat într-o sală, Codruț Scurtu Dumitru, însoțitorul nostru, la porunca strașnică a Arhiepiscopului Varsanufie, mă veghea cu grijă, iar când vedea că vin peste mine norii înfricoșați într-o înspăimântare, își făcea, la comandă parcă, numărul său comico-dramatic, de te apuca râsul plin de sănătate, fără medicamente.

A început un fel de numărătoare inversă. Așa am ajuns și în ziua de 29 Făurar, care apare în calendar din patru în patru ani, acel an numindu-se bisect.

Adică, potrivit calculelor astronomice, din patru în patru ani, luna Februarie fiind în mod normal de 28 de zile, i se mai adaugă o zi, adică un *bis*!

Preasfințitul Emilian Lovișteanul

Am ajuns în ziua *Mărțișorului*, 1 Martie, bucurie pe pruncii și doamnele care sunt iubitoare de primăvară și sfințenie. Să vedem ce am consemnat în *Jurnalul Medical*:

Pe 3 martie 2016 va fi intervenția pe inimă, ce se va face de ingerul Domnului, Victor Costache, un chirurg moldovean genial (așa-i socot pe toți chirurgii), om de știință medicală, cu tradiție în familie. Este un atlet cu inima de aur și hăruiat până la cer. Are în dar, de la Dumnezeu: minte, inimă și mâini. De aceea am venit la Polisano ca să mă opereze, cum l-a operat și pe Mircea Păcurariu, care se simte ca un flăcău primăvăratec!

Spre bucuria mea, m-a vizitat și Preasfințitul Emilian Lovișteanul, arhiereul vecin, pe unde am trecut de peste un sfert de veac. M-a încurajat cu toată prețuirea!

Se fac ultimele recoltări de sânge! Mare belea pe capul meu. Am scăpat și de prezența branulei, spre marea mea bucurie, care mi s-a dublat, pentru că a venit și primăvara, o zi cu soare și cânt de păsări în Sibiul medieval, care a fost mereu mohorât până acum!

Tot gândindu-mă că nu voi supraviețui operației pe inimă, m-am hotărât să scriu o scrisoare de încredințare, ca să nu-i spun Testament, Patriarhului Bisericii Ortodoxe Române, Preafericitul Părinte Daniel, că, dacă voi sucomba, cumva, doresc să-mi împlinescă ultimele dorințe ale vieții mele pământești, binecuvântată de Preabunul Dumnezeu. Voi reda și în facsimil scrisoarea, elaborată sub influența atmosferei care se apropia, de acum, cu pași repezi iar noi, medici și pacient, o așteptam, deopotrivă, ca o sfântă izbăvire!

*Preafericitul Părinte Daniel,
Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române*

*Preafericirii Sale,
Preafericitului Părinte Daniel,
Patriarbul Bisericii Ortodoxe Române*

Preafericirea Voastră,

Apropiindu-se ziua de 3 Martie 2016, în care s-a hotărât intervenția chirurgicală asupra inimii noastre, în cadrul Spitalului Polisano – Sibiu, de către Dr. Victor Costache, și neavând timp să întocmesc un document mai cuprinzător, în cazul în care Domnul Dumnezeu mi-ar pune capăt zilelor pământești, Vă aduc la Înalta cunoștință câteva lucruri privitoare la ascultarea de Arhiepiscop al Argeșului și Muscelului:

1. Inventarele palatului arhiepiscopal, în care nu mai locuiesc de multă vreme, sunt întocmite și se află la Cancelaria arhiepiscopală;

2. Inventarul personal se află integral la Mănăstirea Corbeni, unde va rămâne ca semn de prețuire pentru citoria salvată de la dispariție;

3. Am donat, din agoniseala personală, inventarului global al Arhiepiscopiei Argeșului și Muscelului, prin Notariatul de Stat, următoarele bunuri:

a. Dreptul de autor asupra tuturor cărților scrise în timpul vieții și a celor care se vor publica postum (dacă se va mai ocupa cineva și ar fi de folos!);

b. Dreptul de proprietate asupra tuturor tablourilor (grafică), expoziția de la etajul Sălii Ierarhilor, de la Centrul Eparhial (Basarabilor, 23);

c. Dreptul de proprietate asupra tuturor cărților și manuscriselor, donate deja Arhiepiscopiei Argeșului și Muscelului și Seminarului Teologic Sfântul Neagoe Vodă Basarab – Curtea de Argeș;

4. Nu dețin, personal, și nici prin terți, niciun fel de imobil sau mobil și nici vreo obligație, de orice fel, față de terțe persoane și nici nu am făcut vreo datorie personală în care să fi implicat instituția, sau terțe instituții;

5. Nu cunosc niciun document semnat în contul Arhiepiscopiei Argeșului și Muscelului, cu semnătură electronică – post factum – în cazul trecerii mele în Țara de peste veac;

6. Nu cunosc existența altor conturi bancare, decât cele în care se operează curent;

În cei peste 31 de ani de statornică osteneală arhierească la Argeș, Vâlcea, Olt și Teleorman, cu ajutorul Domnului, mai ales la Argeș și Muscel, s-a făcut o reșezare a Eparhiei, bântuită de desființări și rupturi, lucru greu și mult anevoios sufletului meu îndurerat de greutate și înverșunări locale!

Anul 2009, din mila Domnului și dragostea Preafericirii Voastre, a zâmbit și peste Argeșul istoric – cel mult urgisit – când a fost ridicat la demnitatea ecleziastică de Arhiepiscopie! Fapt ce va rămâne, de-a pururi, în Istoria Bisericii Străbune!

Cât privește sicriul, este deja pregătit de câteva luni, acum adăpostit la Mănăstirea Curtea de Argeș, iar locul de odihnă, unde veți considera: în pridvorul noii Catedrale (turnulețul din stânga); Mănăstirea Antonești, la streășina bisericii, sau, desigur, la ctitoria Mănăstirea Sfântul Ilie Paltinul de pe Transfăgărașanul Carpaților argeșeni.

Avându-se în vedere volumul sicriului (din trunchi de brad din Moldova) să fie adăpostit fără nicio distincție, toate fiind în inventar și puse la muzeu, iar Evanghelia să nu fie pusă pe piept pentru a nu fi judecat aspru pentru ceea ce trebuia să fac și nu am făcut. Îmi cer iertare Preafericirii Voastre și întregului Sinod Preasfințit!

Îmi cer iertare preoților și creștinilor pe care i-am supărat, cu cuvântul, cu lucrul, cu voie sau fără voie, cu sminteală și ocară!

Preafericirea Voastră,

Să mă iertați că am scris un ultim cuvânt – de încredințare – și cu o oarecare teamă, că doar Domnul știe căile omului!

Rog pe Dumnezeu, să fiți sănătos! Rog pe Dumnezeu, să Vă bucurați de Catedrala Neamului!

Cu speranță că scap încă viu de la operație,

Vă așez metania luminoasă pe Colina Bucuriei!

Cu bucurie și speranță,

Vă întâmpină,

Calinic Argeșeanul

Preaferirii Sale,
Preaferutului Văruie,
Dăniel
Părințul lui Bisericu
Întotdeauna Român

Preaferirea Voastră,

„Apropiindu-se ziua - 3 Martie 2016 -, în care s'a hotărât intervenția chirurgicală asupra inimii noastre, în cadrul Spitalului Bălcescu-Sibiu, de către Dr. Victor Costache, și ucrându timp să întocmesc un document mai cuprinzător, în cazul în care Domnul Dumnezeu ar pune capăt pilosul pământului. Vă aduc la înalta cunoștință cătoare lucruri privitoare la ascuțirea de Arhiepiscop, al Argeșului și Muscelului:

1. Inventarele Palatului arhiepiscopal, în care nu mai scriu de multe vreme sunt întocmite și se află la Cancelaria arhiepiscopală;
2. Inventarul personal se află integral la Mănăstirea Cărbone, unde va rămâne ca semn de protecție pînă la dispariția de la dispariție;
3. Un donat, din agresiunile personale, inventarul global al Arhiepiscopiei Argeșului și Muscelului, prin Notariatul de Stat, următoarele bunuri:
 - a) Dreptul de autor asupra tuturor cartilor scrise în timpul vieții și a celor care se vor publica postum, deci se va mai ocupa cîeva și a fi de folosit!
 - b) Dreptul de proprietate asupra tuturor telefonurilor (grafice), opoziția de la etajul Sălii Severului, de la Centrul Eparchial (Bisericii, 23);
 - c) Dreptul de proprietate asupra tuturor cărților și manuscriselor, donat de la Arhiepiscopiei Argeșului și Muscelului și Mănăstirea Teologiei Sfîntul Neagra Verde Biserica Cărbone și Argeș;

4. Nu dețin personal, și nici prin terți, niciun fel de imobil sau mobil și nici unco obligatie, de orice fel, față de terțe persoane și nici nu am făcut nici unco bunuri personale în care să fi implicat instituția, sau cu terțe instituții;

5. Nu cunosc niciun document semnat în contul Arhiepiscopiei Argeșului și Muscelului, cu semnătură electronică - post factum -, în cazul trecerii mele în Fața de peste vrac;

6. Nu cunosc existența altor conturi bancare, decontate în care se operează curent;

Eu cei peste 31 de ani, de statură înaltă arhiepiscop, la Argeș, Valcea, Olteja, Teleorman, cu ajutorul Domnului, mai ales la Argeș și Muscel s'a făcut o horezgară a Eparchiei, bînduți de desfrînturi și rapții, lucru greu și mult de lucru și de înțelegere de greutăți și înverșunări locale!

- 2 -

Anul 2003, din mila Domnului și dragostea Preaferirii Voastre, se înmulțit și poate Arhiepiscopul istoric - cel mult urgisit - când a fost ridicat la staturitatea ecleziastică de Arhiepiscopie, fapt ce va rămâne, de apăsare, în Istoria Bisericii Străbune!

Cât privește, sîciul, este deja pregătit de către luni acum atipost la Mănăstirea Căntărele de Argeș, iar locul de odihnă, unde veți considera: în prinderea mîi Căntărele (Căntărele de Argeș); Mănăstirea Căntărele, de stăruie-biserici, sau, desigur, la ctitoria - Mănăstirea Sfîntul Ilii de la Trausfăgăreș anul Căntărele Argeșani.

Avîndu-se în vedere volumul sîciului / din trunchi de braț din Mădăraș se fîi atipost fîi mîi distincte, toate fiind în inventar și puse la muzeu, iar evanghelia să nu fîi pînă pe pîlp și a fîi gîditat apăsare pentru ceea ce trebuie să facă și nu am fîrit.

Iuri cer iertare Preaferirii Voastre și Arhiepiscopului Sînt Arhiepiscopul!
Iuri cer iertare preoților și creștinilor pe care i-am supărat, cu căvîntul, cu bucurie, cu voie și fîi vîi, cu simțirea și ocară!

Preaferirea Voastră,
Să mîi iertare și am scris un mîi cîvînt - de încadrare - și cu o ocară care team, că doar domnul și cîile omului!

Rog pe Dumnezeu, să fîi sănătos!

Rog pe Dumnezeu, să fîi sănătos de Căntărele Necăru!

Că gîră și scap înă vîi de la opera,

De aș mîi bucurie pe
Colina Bucuriei!

Că bucurie și opera,

De mîi mîi,

f Căntărele Argeș

i Marke 246
Polițanu. Sibiu

În perioada supravegherii de către Codruț Scurtu Dumitru, el a elaborat, cu inspirație și mare succes, o piesă de teatru, cu drama vieții și sfârșitul tragic al Sfântului Martir Antim Ivireanul, Mitropolitul Țării Românești, în anul 1716, la împlinirea a 300 de ani, acum în 2016!

Se mai primesc ultimele vizite înainte de marea zi pentru viața mea: Stelian Stan, protoiereul de la Topoloveni și secretarul său Cosmin Bologea, Ciprian Leța și Dinică Nicolae, pentru a semna ultimele acte oficiale înainte de operație.

Preot Stelian Stan cu familia

Ceea ce m-a tulburat cel mai mult, a fost atunci când asistenta șefă mi-a făcut o injecție în burtă, pentru că nu mai făcusem până atunci. Doream să mi se explice tot! Altcum, intram într-o panică zguduitoare...

Seara, mai târziu, a venit în vizită Dr. Victor Costache, chirurgul acceptat de Calinic Argeșeanul, ca să-i umble la inimă! I-am citit scrisoarea pe care am trimis-o Patriarhului Daniel.

În timp ce mie îmi venea să plâng pe dinlăuntru, când citeam, doctorului Costache Victor i se lumina fața într-un zâmbet ștrengăresc. După ce am terminat scrisoarea din urmă... gândurile mele funebre, funeste sau macabre, când am vrut să-i zic ceva, îl aud glăsuind:

-Operația aceasta o va face Bunul Dumnezeu prin mâinile chirurgului. Totul o să fie bine. Iar după întremare, mergem cu ATV-ul!

Nu mă așteptam la așa încheiere!

Dar, ca să nu fie numai atât, a continuat:

- Vreau să vă prezint ipostazele care vor veni, ca să știți și să nu vă îngrijorați.

- Vă mulțumesc din inimă. Vreau să-mi spuneți ce este cu valva mecanică și biologică?

- Avem pregătite toate inimile care se folosesc la operațiile de acest gen.

Cu lux de amănunte, mi-a prezentat felul cum funcționează inima cu valvele înlocuite.

Rând pe rând, am refuzat valva mecanică. Se spune, că după o vreme, începe să *clămpănească* de o aud trecătorii de pe stradă, crezându-se că suntem într-o fierărie de potcovit cai, unde se aude cum bate ciocanul din metal pe nicovală.

După prezentarea valvei biologice din purcel, cum i-a pus lui Mircea Păcurariu, i-am spus:

- Cred că nici valva biologică nu merge! Am văzut cum profesorul genial, face ochii mari a mirare.

- Noi facem slujbă, mai cuvântăm, ne mai rugăm și îmi este teamă ca să nu încep să *grohăi* în văzul și auzul lumii! Nu se aștepta la așa surpriză.

- Vai de mine! Cum să *grohăiți*?! Nu vă faceți griji, că până acum n-a *grohăit* nimeni și nici nu au *mugit* la poarta nouă, cei cu valva bovină.

Pe dinlăuntru mă amuzam copios și mă abțineam să nu izbucnesc în răs zgomotos.

- Pentru dumneavoastră, mă gândesc, văzându-vă atât de îngrijorat, să folosim o metodă nouă, invenția profesorului meu de la Grenoble, din Franța. Va veni chiar și el, ca să fim împreună pentru a nu vă face griji. Sosește curând. Ne vom sfătui să procedăm cum este mai bine. După ce vom începe operația, vom vedea cum se prezintă inima dumneavoastră.

- Dar inima va fi oprită, după câte înțeleg?! Îl întreb pe chirurgul care răspundea la nedumeririle mele cu vădită bucurie și prospețime de spirit.

- Da! Va fi oprită pe timpul intervenției. Apoi, după operație, vom porni-o, așa cum am pornit toate inimile și pe a Academicianului Mircea Păcurariu, profesorul dumneavoastră. Nu vă faceți nicio grijă, totul va fi în ordine.

- Bine, dar surse de curent aveți pentru blocul operator? Dacă va cădea rețeaua?

- Nicio grijă! Pentru operație avem sursă suplimentară, care intră automat cu generatorul de rezervă. Iar ca să fiți liniștit, mai facem rost de unul.

- Dacă vă vine rău, Doamne ferește, în timpul operației, ce se va întâmpla cu pacientul?

- Fiți fără grijă! Suntem pregătiți cu o echipă de rezervă, pentru orice eventualitate. Suntem prevăzători la maximum!

- Am înțeles! Dar, credeți că este potrivit să operați un om trecut de 72 de ani? Nu-i riscant?

- Ne-am luat o marjă de securitate personală pentru pacienții în vârstă și panicarzi. Și ne bucurăm, că biologic, aveți o altă vârstă, care ne dă curaj la operație. Măine o să vă duc să vedeți o femeie de 87 de ani, pe care am operat-o la inimă. O să vedeți minunea!

Pe 2 martie 2016, a început o curățenie generală peste tot. Se vedea că mâine va fi operația mult așteptată de toată lumea, pacient și medici.

Am semnat, pe proprie răspundere, un maldăr de hârtii, prin care nu răspundea nimeni pentru mine,

Doamne ferește, dacă *dau ortul popii*, vorba potrivită pentru asemenea situații speciale.

Drept să spun, la fiecare semnătură, aveam impresia că-mi sap epitaful pe crucea de la cap și pe mormânt. Simțeam că încep să mor, puțin câte puțin! Nu doresc să fi fost nimeni în pielea mea arhierească...

S-au înmulțit acum, după cum se spune, pe ultima sută de metri, măsurătorile medicale de toate felurile: - tensiunea, pulsul, examenul cardiologic, medicamente diverse și speciale pentru eliberarea intestinelor de orice alimente, îndepărtarea părului de peste tot, afară de cap, barbă, gene și sprâncene, aplicarea unui lichid galben pentru dezinfecție generală – Betadină! Parcă eram dat cu gălbenuș de ou.

Instructaje atente din partea Dr. Cristina Leațu și Dr. Mihai Chilofrinschi pentru anestezie și operație. Erau duhovnicii mei medicali, în frunte cu Dr. Victor Costache.

Părintele Dinică Nicolae vine de la Argeș cu Ciprian Leța pentru a face prima plată la Spitalul Polisano, pentru pacientul Calinic Argeșeanul.

Este un lucru bun!

Plătești la casierie și nu umblă nimeni cu plicul după personalul medical și medici!

Trecând, din doi spre trei martie, am început să nu mă mai îngrijorez de nimic. Aveam o bună dispoziție și nici măcar nu mă mai gândeam la operație.

Eram într-un fel de beatitudine!

Începuseră rugăciunile arhieresti, preotești, diaconști, monahale și mirenești, pentru cel întru pacienți, Calinic Argeșeanul!

Ziua de 3 Martie 2016, la ora 08:00, mă duceam cu *catafalcul* pe roți în lift, pentru a merge de la etajul 4 la etajul 6, unde era Blocul Operator. Urcând, am dat binecuvântare personalului însoțitor și apoi, am adormit dus...

Acum veți citi jurnalul, numit Șase zile în pridvorul de foc al însoțitorului meu răbdător, Codruț Scurtu Dumitru:

Șase zile în pridvorul de foc

Joi – 3 martie – o zi râvnită încă din 25 ianuarie de când tot așteptăm pic ... pic ... pic ... cu perfuzii cu potasiu ce durează și 10-12 ore ca să nu mai vorbim de vancomicina și doxiciclina ... care trec din șase în șase ore punând la încercare așteptare a celui care și-a legat răbdarea cu chingi duhovnicești și mare râvnă. Îl și zăresc cum își poartă răbdarea de căpăstru dintr-o parte în alta a chiliei spitalicești încercând să își aline convingerea că în curând totul va căpăta un fâgaș normal și o bună rânduială...

Dimineața, ora 8.10 al nostru inimos explorator al tainelor răbdării intră în operația mult așteptată ... cu nădejde și mare teamă de necunoscut și, mai ales, de neprevăzut. Am rămas la salon cu Pr. Dinică Nicolae, Diac. Ciprian Leță și proaspăt-sositul Pr. Puiu Diaconescu, așteptând semn bun din partea medicilor.

- ... Operația a început la ora 8.40 și ne-am pus la rugăciune toți patru pentru părintele nostru duhovnicesc într-a cărui inimă va fi intrat cu adevărat ... doar chirurgul cardiolog Conf. Dr. Victor Costache (eh,... zic și eu așa...). Doamna asistentă Râșniță (era să zic Drujbă ... bine că mi-am amintit) a venit la salon cu domnișoara Morariu (mai trebuie un doctor cu nume de drojdie și pâinea-i gata) pentru a ne înștiința că operația a început și că totul decurge conform protocolului.

- 11.40 ... după vreo trei ore de așteptare, am intrat în panică știind că domnul doctor a spus că ei operează la jumătate din durata clasică de 5 ore (la un scurt calcul ... după 2 ore jumătate ne-am gândit că e totul gata) și de atunci sudori reci pe frunte am avut alături de Pr. Dinică Nicolae urcând și coborând etajele către și dinspre blocul operator, așteptând un semnal bun.

- 13.53 ... Mare bucurie am avut când l-am văzut ieșind din sala de operații pe chirurgul francez care a operat alături de doctorul Costache și mărturisesc că am mulțumit lui Dumnezeu că Ministerul Învățământului a introdus limba franceză în școli, astfel putând conversa și primind încredințare că totul a decurs foarte bine și că valvoplastia a fost realizată cu mare succes.

- 14.00 ... *doctorul Costache iese din sala de operații și transmite Arhiepiscopului Varsanufie al Râmnicului că operația a fost un real succes și că așteptăm ieșirea din postoperator fără alte surprize.*

- 14.30 ... *încredințați de faptul că lucrurile sunt bune, așteptăm pe Stăpânul să iasă din sala de operații ... și tot așteptăm minut de minut ... vreme care a trecut foarte greu ... îngrozitor de greu...*

- 16.00 ... *Stăpânul este scos din sala de operații ... alb ca varul ... intubat și în comă indusă ... adică somn artificial din care teoretic se va trezi în ... 4-6 ore. Pentru că am semnat ca însoțitor și ca deținător al informațiilor medicale, am fost chemat să îl văd ... m-a învăluit plânsul să văd aceeași priveliște pe care o vedeam în luna lui februarie 2002 (acum 14 ani) când o parte din mine rămânea la Spitalul Floreasca din București și m-am rugat cu lacrimi să nu mai am parte de acelaș deznodământ.*

- 16.15 ... *am spus părinților, celor trei, care așteptau să vadă și ei pe Stăpânul că nu este de văzut nimic acolo la terapie intensivă și să mearga acasă liniștiți rămânând să le vestesc trezirea din somnul ... vieții*

- 20.00 ... apare doctorul anestezist Chilofrinschi (ce nume bre! ... noi i-am spus Branulovschi ... așa îl recunoșteam mai lesne ...) îmi spune, după ce am povestit vreo trei ore la urechea pacientului vrute și preavrute, ... „Părinte, nu vă aude ... degeaba ... nu vă aude ... eu zic să mergeți să dormiți ... aici nu avem scaune ... vă rog să mergeți!” Am simțit că mor! Cum așa? „Dar dacă se trezește între timp ... se vede singur și intră în panică!” ... am zis. Domnul Branulovschi mi-a spus ... „Cum vreți! ... Dar totuși luați un scaun!” Am stat pe scaun și am continuat să aștept cu nădejde la Domnul că se va trezi.

- Vineri 4.00 dimineața ... aud un sunet ... și o mișcare de degete la mână ... semnele sunt foarte bune ... am alergat la doctorul Branulovschi ... nu cred că este bucurie mai mare decât să te încredințezi de semnul vieții ... ce mai..., sunt fericit ... *HABEMUS PAPAM!*

- 7.30 ... S-a schimbat garda și a venit doamna doctor Leațu, locțiitoarea doctorului Branulovschi, la fel de ... anestezistă ... și ea ... „Mergeți să mâncați ceva ... mai durează până se trezește!” ... „Cum așa, zic eu, a mișcat mâna și piciorul și a zis ceva ... nu am înțeles ce!” ... Reacția doamnei Leațu: „Ce veți auzi timp de două zile la dânsul ... nu este de la dânsul ... niciun medic nu a putut să își explice de ce funcția cerebrală se recapătă în timp și nu odată cu trezirea fizică!”

• 10.40 ... *A fost mutat în rezerva principală! Am auzit de la dânsul primele cuvinte ... a deschis ochii, „Părinte! ... Părinte! ... Am crezut că mă strigă pe mine ... dar ... nu ... nu pe mine mă striga. „Părinte ... Părinte ... VINDECĂ, PĂRINTE!!! ... VINDECĂ, PĂRINTE!!! ... VINDECĂ, PĂRINTE!!! Am rămas mut ... acest om a reușit să ducă rugăciunea în subconștient ... VINDECĂ, PĂRINTE!!!*

• 11.00 ... *Doctorul Costache intră în rezervă ... deodată un zâmbet larg pe chipul Stăpânului ... cu cel mai mare chin posibil de a-și găsi cuvintele exclamă: „AAAAA!!!!... MUUULȚUMESC!!!!... VVVVVĂĂĂ MUUULȚUMMMESC!... Care două zile de înconștiență, bre? Omul a fost din prima zi conștient ... chiar dacă nu își mai aduce aminte prea mult acum!*

• 12.00 ... *Ne chinuim cu drenurile ... dureri mari ... insuportabile ... Doctora Leațu mai adaugă... morfină ... la scurtă vreme ne liniștim și ... dormim.*

• 17.00 ... *Drenaj continuu, lichidele se comportă excelent în corp, ... rinichii sunt buni și funcționează la capacitate maximă!*

- 18.00 ... *Drenul supără groaznic ... facem tapotări cu spirt pe spinare ... Stăpânul ridică mâinile și picioarele unul câte unul ... funcțiile motorii se recapătă perfect ...*

- 19.00 ... *Vizită făcută de doctorul Chilofrinschi (alias Branulovschi)... se retrag substanțele anestezice din corp ... se pune și insulină ...*

- 22.00 ... *Pentru prima dată Stăpânul se ridică în șezut și se ține de marginile patului cu mâinile ... dă să se ridice și vede furtunile ... Ooooooof ... Ooofff Ooooff... Intră asistentele: Stați! Nu vă dați jos din pat ... aveți drenurile! ... Sunteți cu noi? ... Răspuns ... Da! ... Arătând spre mine asistenta întreabă: Cunoașteți pe dânsul? ... Răspuns ... Da! ... Diacon la Sfântul Nicolae! ...*

- 23.30 ... *Chin mare cu drenurile și cateterul de la gât ... reușesc să mai notez din valorile de pe ecranul aparatului ... 14.8 / 15.7 puls oscilant 64 / 98 / 112, temperatura 36.3*

- *Sâmbătă 2.00 ... primul pahar cu apă băut cu paiul ... Rece ca gheața!*

- 3.30 ... *ridicare la marginea patului ... primul iaurt băut cu paiul.*

- 5.00 ... Cine m-o fi pus pe mine să mă operez? ... atacuri de panică ... Primele fibrilații ... normale în astfel de condiții ... inima se recalibrează ... urmează și corpul să reacționeze. Doctorul a spus că sunt normale în astfel de condiții.

- 7.00... Vizită pentru schimbare de tură ... radiografie la plămâni ... totul este perfect ... EKG normal, Cardiografie perfectă, drenurile merg bine... lichidele echilibrate în corp. Tensiune 13.7 / 14.8 puls 78 / 97 / 58.

- Duminică 6 martie ... adevărate teste de răbdare. Toate sunt bune. Tensiune 14.8 / 15.7 ... inima s-a stabilizat ... drenurile se freacă și dau dureri insuportabile... se face morfină. Telefon de la Monica ... de vineri Anastasia este în spital cu 40 temperatură. Asta da treabă! ... VINDECĂ, PĂRINTE !!! ... Asta mi-a venit prima dată în minte la auzul veștii.

- Luni ... 7 martie ... Perfect lucid, ... sătul de spațiul strâmt și cu dorința evadării din cușca spitalicească. Mâncăm portocale și kiwi! Au apărut și semnele corporale interne. Avem semne că mâine mergem la salon. Mă gândesc la salon de parcă ne-ar muta în rai! Anastasia (Buzduganul) răspunde la antibiotic. O mare liniștire simt ... totul este bine! Tensiune 13.7, puls 67, temperatură 36.3.

- *17.00 ... se scot drenurile ... SEMN BUN!!!*
- *Măști ... 8 martie ... ora 7.00 EKG-ul perfect, radiografie pulmonară perfectă, CARDIOGRAFIE PERFECTĂ ... Așteptare încă 2 ore*
- *10.00 Am revenit la salon ... VII ȘI VICTORIOȘI !!!*
- *Miecuri ... 9 martie la orele 12.00 Pr. Meletie m-a luat acasă.*

**** RESTUL RAMÂN ÎN INIMA ȘI MINTEA MEA !!!*

Bine este tot ceea ce rânduiește Bunul Dumnezeu oamenilor care sunt niște țăfnoși și pretențioși. M-am tot întrebat, cum de și-a făcut Dumnezeu de lucru cu noi... Suntem așa de sublimi și așa de ridicoli, că te-apucă îngrijorarea dar și bucuria, că iubirea lui Dumnezeu trece peste toate neputințele noastre, zi de zi! Pentru că este Dumnezeu și ne tratează ca un Dumnezeu! Asta-i și salvarea noastră.

Las la o parte neputința de a articula cuvintele (credeam că voi fi un bălbâit) spre surprinderea mea, deodată mă transformasem într-un stâlp de telegraf cu o duzină de fire care mă brăzdau și încrucișau peste tot, de mă apucase amețeaua. Nu realizez că-s eu! Refuzam să cred că ajunseseam într-o astfel de situație clinică.

Cu ani în urmă (anul 2000) am fost operat de rinichi la Viena, dar nu am fost atât de *dotat* cu fire – drene de toate mărimile, pentru întreținerea vieții.

Îmi aduc aminte, la câteva treziri din anestezie, că am mulțumit medicilor operatori, bucurându-mă că-i văd, iar uneori, începeam să mă lamentez precum copiii de grădiniță; dar la una din treziri, am văzut pe asistenta medicală, Georgeta Râșniță, care îmi zâmbea ca un înger, încurajându-mă.

După trei zile de anestezie prelungită, de joi și până sâmbătă, eram invitat cu stăruință să beau apă, iaurt și să servesc dintr-o portocală.

Am înțeles că alți operați s-au comportat mai frumos! După câte mi-am dat seama și mi s-a și spus, cu reproș, n-aș fi fost un pacient model.

Cum să fii, când arătai ca un stâlp de telegraf, cu zeci de fire atârunate?!

Când m-am trezit de-a binelea, am realizat că sunt într-un fel de cavou alb (cameră sterilă), cu aer special, dar fără să văd afară. Am protestat vehement să-mi deschidă fereastra așezată mai sus, neobservabilă la prima vedere.

Încet-încet, realizez că cel operat sunt eu!

Durerea din partea dreaptă, pe unde mi s-a făcut operația, absolvindu-mă de tăierea sternului, mă sufoca, iar pansamentul era voluminos de parcă aveam un mușuroi de furnici la subsioară.

Ce mai... la deal și la vale... eu eram cel operat, deși doream să nu cred că este așa!

Dr. Emanuela Ciobanu

Când Doamna Emanuela Ciobanu a venit să mă panseze, am rămas surprins crezând că-s vindecat pentru totdeauna. După schimbarea pansamentului am spus minunatei doctorițe, că este o adevărată aristocrată.

Simțeau că pansează cu inima!

Mă gândeam, dacă aș fi cunoscut în tinerețile mele, o așa cucoană elegantă și inimoasă, aș fi fost bucuros să-mi fie consoartă, dar acum, e prea târziu...

Dacă am gândit așa, cu dureri mari pe capul meu de pacient pus pe șotii, înseamnă că erau semnele unei sigure însănătoșiri.

Am observat spre bucuria mea, că toată lumea era fericită și optimistă, deoarece trecusem cu bine pragul critic și nu murisem pe masa de operație.

Era o biruință a Preabunului Dumnezeu asupra friii omenești!

Reușita operației a fost preluată cu veste bună. Spitalul Polisano-Sibiu a prezentat o Informare de Presă pe care o redăm în integralitate în paginile acestei cărți.

La numai cinci zile după operație, am putut să dau un interviu la televiziune, mirându-mă și eu de puterea pe care ți-o dă Bunul Dumnezeu! Iar medicii te luau ca drept sănătos și nu te lăsau să cazi în deznădejde. Rar mi s-a dat să văd atâta solidaritate profesională, de înaltă co-responsabilitate umană! Într-una din zile, sunt poftit să mă prezint la un examen radiologic pentru a se vedea cum stau cu sănătatea plămânilor, mai ales la cel din dreapta, pe lângă care s-a făcut operația. Pericolul era și că se putea aduna apă la plămâni. Rezultatul a fost cel bănuit, o pungă de apă se adunase în urma suferinței de la intervenție.

Auzeam pe Mircea Păcurariu, înaintașul meu academic, de intervenție chirurgicală, că și lui i s-a scos apă de la plămâni. Când am auzit asta, m-am lăsat convins pentru o puncție, adică se scoate apa cu o seringă, care se înfinge printre coaste, în plămân. Meștera întru ale chirurgiei, Dr. Emanuela Ciobanu, m-a convins, prin aristocratica delicatețe, să fiu de acord cu o așa intervenție, care era necesară.

Îmi făceam probleme mari!

INFORMARE DE PRESĂ

Arhiepiscopul Calinic operat cu succes pe inima la Spitalul European Polissano

Sibiu, 10 martie 2016: Înaltpreasfințitul Parinte Calinic, Arhiepiscop al Argeșului și Muscelului, a fost supus unei intervenții chirurgicale cardiace minim invazive de plastie de valvă mitrală video-asistată. Operația, deosebit de complexă, a durat 3 ore și a fost realizată de echipa medicală Heart Team a Spitalului European Polissano.

Arhiepiscopul a fost diagnosticat la sfârșitul lunii ianuarie cu endocardita bacteriană pe valvă mitrală, o infecție bacteriană la nivelul inimii, care netratată putea fi fatală. Boala a dus la instalarea altor afecțiuni grave ale inimii – ruptura de cordaje însoțită de insuficiența mitrală severă și fibrilația atrială paroxistică. Pacientul prezenta oboseală la eforturi mici, însoțită de dificultate în respirație și edeme la nivelul membrelor inferioare (picioare umflate), simptome ce se instalează brusc atunci când există cordaje rupte la nivelul inimii.

"Această intervenție, cu un caracter de maximă urgență, este una deosebit de complexă și se realizează rar chiar și la nivel internațional, în marile centre de excelență în chirurgia cardiacă. Prin programul transatlantic de chirurgie valvulară minim-invazivă lansat în premieră pentru Transilvania în cadrul Spitalului Polissano anul trecut, în colaborare cu colegii din New York și cu Spitalul Universitar din Grenoble, putem oferi pacienților cu patologii grave ale inimii, sansa de a beneficia de proceduri moderne de tratament, cu recuperare rapidă, chiar aici în țară," a declarat Conf. Dr. Victor Costache, directorul medical al Spitalului European Polissano și șeful Secției de Chirurgie Cardiovasculară și Toracică.

"Le mulțumesc medicilor din cadrul Polissano pentru îngrijirea medicală excepțională oferită. Cu toată complexitatea și riscurile intervenției, a decurs fără complicații. Având în vedere evoluția favorabilă a stării mele de sănătate, sunt încrezător că în cel mai scurt timp îmi voi putea relua activitatea. Am-am bucurat ca Dumnezeu Prea Bunul a binevoit ca în 03.03.2016 să fiu operat în România la Spitalul European Polissano din Sibiu, prin mâna și suflul de aur al dlui dr. Victor Costache și al echipei sale, cu un curaj demn de minunile zilelor noastre.

Mulțumiri din toată inima Parintelui Patriarh Daniel, întregului Sfânt Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, preaților și monahilor precum și tuturor credincioșilor din România pentru rugăciunile îndrăgite către Bunul Dumnezeu," a declarat Înaltpreasfințitul Parinte Calinic, Arhiepiscop al Argeșului și Muscelului.

Înainte de operație, pacientul a beneficiat de o pregătire preoperatorie complexă, pentru tratarea endocarditei bacteriene. Pentru repararea și prelevarea valvei inimii, a fost efectuată o plastie mitrală video asistată Corknot – operație minim invazivă ce se realizează în două centre din țară, dintre care unul este Spitalul European Polissano Sibiu.

Această a fost realizată de echipa medicală Heart Team a Spitalului European Polissano, condusă de Conf. Dr. Victor Costache (directorul medical al spitalului și șeful secției de Chirurgie Cardiovasculară

și Toracică) din care fac parte Dr. Mihai Chiofălcică – șeful secției ATI, Dr. Eric Arnaud Crozat, Dr. Emmanuela Ciobanu – chirurg cardiovascular, dr. Radu Mulpas, chirurg Dr. Cristina Leatu – cardiolog.

Despre spitalul European Polissano

Înființat în anul 2013, Spitalul European Polissano din Sibiu este cea mai recentă și modernă investiție în domeniul medical din România, realizată prin prisma celor 20 de ani de experiență și activitate a Clinicii Polissano. Acesta face parte dintr-o structură integrată de centre de excelență în medicina la nivel european și reprezintă o necesitate pe piața serviciilor medicale din România, atât prin calitatea de excelență, cât și prin colaborările stabilite în premieră cu universități de medicină de prestigiu din Austria, Franța și Canada, dar și prin acordurile încheiate cu Universitatea "Lucian Blaga" din Sibiu și cu Spitalul Clinic Județean Sibiu.

Pentru mai multe detalii: Rovinlo Stanicu, rovinlo.stanicu@polissano.ro, 023.351.151

Dar n-a fost așa cum mi-am închipuit. Fiți liniștiți, este o operație simplă, dar să n-o vezi, ajunge că simți o împunsătură pe viu, cum te-ar înțepa un țăntar mare de 2 kg.

Atât doar!

Când se trage apa, semnul că s-a operat bine, pleura se lipește de plămân și este ușor jenant, dar fără spaime și răcnire. Ușor-ușor, am scăpat și de apa pulmonară, care se mai adună. Pe unde să mai iasă și atâta apă, după funcționarea în fiecare zi a plămânilor?

Când auziți de puncție, nu vă speriați, ca mine!

Când trebuie să faceți operație, nu disperați!

Cei de pe vremuri erau mai curajoși. Noi suntem tratați cu anestezie și aparatură performantă, nu ca atunci, când se făcea anestezie cu băta, primind o lovitură în moalele capului, iar când te trezeai din operație și nu era gata, mai primeai o jumătate de bătă, după caz!

Se apropia și ziua plecării – externării din Spitalul Poliano din Sibiu. Se făceau cercetări medicale cu toată rigurozitatea. Rezultatele se arătau a eliberare! Și eu eram nerăbdător să merg la Argeș, că mă săturasem de atâta tratament și spital!

După 11 zile de la operație, adică în ziua de 14 Martie 2016, s-au semnat documentele de plecare acasă. Eram puțin îngrijorat, că semnele intervenției nu se vindecaseră complet și era nevoie de o supraveghere atentă, până la completa vindecare.

După operație, am refuzat să mă uit în oglindă, pentru a nu mă vedea cum arăt. Totuși, pentru a ști realitatea și pentru a lua măsuri în consecință, diaconul Ciprian Leța a fost rugat să-mi facă o poză a operației suferite.

În urma vederii imaginii, am hotărât că nu părăsesc Sibiul până nu dispar toate urmele operației.

Zis și făcut!

Cu multa bunătate a Mitropolitului Laurențiu al Ardealului, am primit binecuvântarea de a fi găzduit în Reședința de la Sibiu, a Episcopului Vicar, Ilarion Făgărășanul.

A fost o bucurie mare!

Eram aproape de spital și în fiecare zi mergeam la pansamente și la recuperările poruncite cu strășnicie de Dr. Victor Costache, la care m-am supus, deși nu era ușor, mai ales că maestrul recuperator asculta cu sfințenie de Dr. Victor Costache.

Până la 1 Aprilie 2016, mijlocul primăverii fiind, a trebuit să merg, nu doar la recuperări și pansamente, ci și câteva ore pe zi, în Dumbrava Sibiului, unde cu 50 de ani în urmă învățam pentru examene la facultate!

Ce repetări și în ce ipostaze!

Doamne, Dumnezeu! Cărările cele tainice ale Preabunului Dumnezeu! Era, totuși, ceva asemănător: atunci mă dureau creierii de atâta învățat, iar acum mă dureau urmele intervenției chirurgicale!

Dumbrava Sibiului

Mă bucuram totuși, în Dumbrava Durerilor!

Mă simțeam mângâiat de mâinile tainice a lui Iisus Hristos! El știe să aibă grijă de noi, mai ales atunci când suntem supuși la mari încercări!

În toată această perioadă, m-au însoțit cu răbdare și iubire frățască: Starețul Serafim, preotul Alexandru Stuparu, pentru câteva zile, Codruț Dumitru Scurtu, actorul desăvârșit pe perioada cea mai lungă, diaconul Ciprian Leța, cu pricepere medicală, Părintele Andrei Diaconescu, cel din urmă, care pe 1 aprilie 2016 m-a adus de la Sibiu la Argeș!

Arhiepiscopul Casian

Cu grijă, au fost părinții Caliopie Ichim și Nicolae Dinică, doi viteji care vegheau ca vulturii de pe creste!

Tot cu mine, au fost și Părinții din Sinodul Patriarhiei Române, preoții, diaconii, monahii, monahiile, creștini și creștine, deoarece, în ziua de 3 martie, când a avut loc operația, pe la ora 08:00 dimineața, Patriarhul Daniel l-a sunat pe Arhiepiscopul Casian al Galaților și Dunării de Jos:

- Alo! Vlădica, să facem rugăciuni, pentru că azi va fi operat fratele nostru într-o arhierie, Calinic!

- Tocmai urcam acum în Paraclisul Reședinței Arhiepiscopale pentru rugăciune, ca Dumnezeu să-i fie milostiv!

Când mi-a povestit, Casian avea ochii în lacrimi!

M-au impresionat atât de mult aceste semne de solidaritate frățească, dar și mai mare bucurie a fost pe capul meu că am izbutit, cu ajutorul lui Dumnezeu și al rugăciunilor frățești, să revin din nou la viață.

N-am să uit, cum să uit oare?! Solidaritatea vecinului meu, Vlădica Varsanufie al Vâlcii, care dintru început a venit la Spitalul Universitar - București, unde mi-a citit rugăciuni de sănătate și dezlegare.

Apoi, porunca arhierească pentru Codruț Scurtu Dumitru, de a fi ajutător pe tot timpul spitalizării. Mai mult, Vlădica vâlcean, a îndemnat toți preoții și obștile monahale, să se roage lui Dumnezeu și să facă Sfinte Liturghii pentru însănătoșirea Arhiepiscopului Calinic.

Cred că atâta solidaritate creștină nu s-a mai întâlnit în ultima vreme. Sigur că au fost și anumiți inși pe care i-am supărat, prin anumite hotărâri, cuvinte sau uitături piezișe, cum îmi este obiceiul.

Mă bucur că n-am murit încă, acum având posibilitatea să îndrept toate cele strâmb făcute!

Tuturor, închinare cu mulțumire și iertare pentru toate supărările și smintelile suportate din cauza științei ori neștiinței mele, ca mare păcătos ce sunt!

De la marea încercare, din care m-a scos Domnul Dumnezeu pentru o vreme, rugăciunile mele de foc către milostivul Dumnezeu, sunt pentru sănătatea deplină a românilor și a întregii omeniri!

Nu este dar mai mare pe lume, ca darul sănătății, pe care trebuie s-o păstrăm cu sfințenie și să-I mulțumim în fiecare clipă lui Dumnezeu, Părintele bolnavilor din lume!

Să nu glumim niciodată cu sănătatea și mântuirea noastră! Grija trebuie să înceapă din tinerețe!

Merită amintite câteva episoade de la recuperările cu un maestru școlit în Germania, Mircea Orian. Chiar de la început eram atent la acest om, să vedem dacă-l agreez.

L-am agreat de cum l-am văzut și auzit. În primul rând, nu era trufaș, ci din contră, era copleșit de o modestie rară și de o mare cumsecădenie împletită cu bunăcuviință și mai ales cu buna creștere.

Cât despre priceperea de a pune pe bolnavi pe picioare, era un mare pedagog și psiholog. Toate calitățile se împleteau în firea acestui om în chip armonios și fericit.

Eram puțin furios pe el!

Era foarte ascultător de Dr. Victor Costache, chirurgul care a intrat cu *coasa* în inima mea! Când mă plângeam de oboseala de pe urma exercițiilor, mă înfrunta cu expresia:

- Exerciții fără cruțare! Să lase mofturile de bibelou de porțelan!

Vehemența creștea și mai mult. Într-o zi, tot primind *ordine* ca să fiu exersat fără cruțare, i-am zis-o de la obraz:

- Domnule, nu mai vin la recuperare. M-am săturat!
Să mai vină și Dr. Victor Costache!

N-aveam dreptate!

Dr. Victor Costache știa exact ce trebuie făcut, așa
că, neavând încotro, l-am ascultat cu atenție și respect.

A fost foarte bine! Să ascultăm de Dumnezeu, ca să
nu intrăm pe mâna doctorilor și a recuperatorilor!

Ei știu că au pe mână niște mari păcătoși, dar ne
tratează ca pe niște sfinți!

La recuperare

De la 14 Martie, până la 1 Aprilie 2016, am fost îngrijit, prin pansare la spital și recuperare cu multă dragoste și răbdare, pentru un mofturos ca mine, păcătosul, de pe plaiurile argeșene și muscelene!

Ceea ce mă amuza, oarecum, era grija maicii doctor Cristina de la Robaia, care m-a îngrijit și îmi lua datele clinice, purtând pe drumuri și aparatele care arătau starea inimii (EKG- portativ) aproape o lună de zile. A fost o răbdătoare. Când a plecat la Robaia, Mănăstirea de metanie, a avut o mare bucurie. Se săturase de pacientul impacientat, dar și eu mă săturasem de severitatea doctorei monahale!

Muzeul Dumbrava Sibiului

Acum, de toate acestea se ocupă *doctorul ambulant* Ciprian Leța, pe care, de câte ori l-am chemat, totdeauna a răspuns prezent la orice oră din zi. Sunt un caz dificil și norocul meu este că lumea e nobilă și mă tratează cu înțelegere. Plecăciune și mulțumiri tuturor, cu rugarea de sfântă iertare!

Ultimul însoțitor, până la plecarea de la Sibiu, la 1 Aprilie 2016, a fost Părintele Consilier Diaconescu Puiu Andrei Cupidon, de la Mioveni! Singur s-a oferit să stea însoțitor, timp de peste două săptămâni, în perioada de cristalizare a sănătății, în urma operației.

N-a fost ușor!

Eram panicard, speriat, halucinant de bănuitor la orice schimbare de tratament.

Preot Andrei Puiu Diaconescu

Mă săturasem de mine însumi și chiar nu mă mai suportam... Ce să mai spun de sărăcuții însoțitori, cu răbdare și înțelegere aristocratică. Doamne, Dumnezeule, mare minune să găsești oameni cu dăruire adevărată, atunci când se abat furtuni peste viața ta! Bucuria salvării mele a fost iscusița medicilor și răbdarea însoțitorilor, pe care Preabunul Dumnezeu i-a binecuvântat cu știință în a pricepe pe oameni și a-i ajuta să nu moară!

Pentru a ne bucura de una dintre minunile săvârșite de Bunul Dumnezeu prin mâinile sfinte ale chirurgului savant, Dr. Victor Costache, în continuare puteți citi, ca drept mărturie.

*După Sfânta Liturghie de Bunavestire
la Catedrala Mitropolitană din Sibiu*

O minune în seara de Crăciun

Mă numesc Victor Costache. Vă scriu în această minunată seară de Crăciun pentru a vă spune o poveste. O poveste adevărată, de viață. Meseria mea nu este de scriitor sau de ziarist. Eu sunt medic, chirurg cardiovascular și toracic, și simt nevoia să împărtășesc cu voi această întâmplare. În ajun de Crăciun, într-o frumoasă dimineată de decembrie, îmi vedeam de rutina mea zilnică de la Spitalul European Polisano din Sibiu, unde lucrez.

Făcusem vizita de dimineată, eram mulțumit. Pacienții noștri erau foarte bine, mă simțeam ușurat, după zece zile tensionate în care operasem numeroase cazuri dificile, cu pacienți veniți la noi din toată țara. Am avut chiar puțin timp să mă uit la Munții Făgărașului, semeți și sălbatici, parcă făcuți să dea forță și putere celor care îi admiră. Oraș frumos și plăcut Sibiu, mă gândesc, aproape cu voce tare. Ca doctor ce am profesat atâtea ani în Franța, aveam nostalgia unui oraș ca Grenoble, înconjurat de Alpi, dar cel mai mult îmi era dor de Iașul meu natal. Mă uitam la ceas, deoarece în acea dimineată îmi amânasem plecarea în concediu pentru a face o scurtă intervenție de rutină, un anevrism de arteră

humerală. Tocmai o terminasem și așteptam ca pacienta să se stabilizeze, pentru a putea pleca într-o scurtă vacanță, după zece luni de activitate neîntreruptă. Deodată, sună telefonul. Sunt anunțat că un cetățean străin, venit în vizită la noi, în spitalul Polisano, și-a pierdut cunoștința, iar diagnosticul pus în urgență de colegii mei cardiologi din Heart Team este unul dramatic: o disecție a întregii aorte, de la ieșirea din inimă și până la arterele membrelor inferioare. Computerul tomograf realizat în următoarele minute confirma teribilul diagnostic. Suntem în fața celei mai mari urgente din medicină, în care artera principală din organism este sfașiată de sus până jos, iar șansa de supraviețuire a pacientului în absența unei intervenții chirurgicale complexe, realizată în mare urgență, este zero.

Bineînțeles că am intrat imediat în sala de operație. Când ai un caz atât de grav, orice gând legat de sărbători dispare imediat. În momentele de dinaintea unei astfel de intervenții, cifrele reci ale statisticilor medicale te covârșesc: chiar realizată în cele mai bune condiții, mortalitatea citată de registrul internațional al disecțiilor de aortă este de 30%.

Dar am mare încredere în echipa mea, de excelenți profesioniști, cu care operez de mai bine de un an și cu care am realizat peste 160 de intervenții pe cord deschis, cu o mortalitate de sub 1%. Îmi dă încredere și experiența mea în domeniul chirurgiei aortei, dobândită după atâția ani de muncă asiduă la Spitalul Universitar din Grenoble, unul dintre cele mai mari centre medicale din Europa.

De asemenea, știu că din 2009 nu am mai pierdut niciun pacient pe care l-am operat pentru o disecție de aortă, în Franța, Canada sau la Sibiu. Știu și că ar putea veni o zi când statisticile reci și această boală necruțătoare mă vor învinge. Dar mă rog să nu fie astăzi.

Au urmat cinci ore epuizante de lucru contra cronometru. Într-o coordonare perfectă, am reparat ruptura aortei, a valvei și a rădăcinii aortice, am înlocuit întreaga aortă ascendentă, o mare parte a crosei, în hipotermie profundă (temperatura pacientului a fost coborâtă la 26 grade) cu un protocol complex de perfuzie și protecție a creierului și a inimii. Operația dificilă a decurs foarte bine și pacientul a fost trezit în câteva ore.

După ce am finalizat intervenția, am reușit să o încurajez pe soția pacientului și pe restul familiei. Ei și-au pus unele întrebări la care nu mă gândisem și la care nu am găsit răspunsuri:

- Cum de s-a întâmplat ca pacientul să se afle în vizită la singurul spital din regiunea centru care are profesioniștii și dotarea pentru efectuarea unei operații de asemenea anvergură? Iar eu, singurul chirurg care poate să realizeze această intervenție în Sibiu, să fiu prezent în acel moment, știind că orice întârziere ar fi fost fatală?

- Nu pot să nu mă gândesc ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi reușit să mă împiedice să lucrez în România cei care timp de opt luni au blocat în 2013 procesul de recunoaștere al diplomelor mele din Franța (ce ar fi trebuit să dureze opt minute în cazul meu – cu examenele de specialitate și de primariat date

la Paris cu unii din cei mai renumiți profesori din Europa)? Oare câți pacienți au norocul aceluia pacient? Domnul respectiv a avut șansa unei asigurări de sănătate de stat, europeană, care acoperă automat costurile aferente oricărei urgențe medicale, fără a se face diferența între un spital privat sau public.

Oare de ce în România legea asigurărilor de sănătate este în continuare blocată? Oare de ce nu primim fonduri pe chirurgie cardiovasculară pentru a trata toți pacienții din regiune, în condițiile în care Spitalul European Polisano este singurul din județele Sibiu, Alba, Vâlcea, Hunedoara unde se realizează chirurgie cardiovasculară și cardiologie intervențională?

Din păcate, bolnavii sunt trimiși cu elicopterele și salvările la multe ore distanță, cu risc suplimentar de accidente, scăzându-se dramatic șansele lor de supraviețuire, în ciuda memoriilor făcute de instituția noastră de mai bine de un an tuturor instanțelor răspunzătoare de finanțarea sistemului sanitar.

Oare să fi fost noroc? Eu consider, dragii mei, că a fost o minune. Este o minune de Crăciun. E foarte greu ca atâtia factori să fi concurat fără intervenția Divină. De aceea, ar fi bine să ne rugăm în acest sfârșit de an pentru sănătatea tuturor și să ne dorim ca toate aceste urgențe nefericite să se termine la fel de bine. Sa ne rugăm pentru personalul medical care își face permanent datoria și pentru toți pacienții aflați în suferință! Și nu uitați să credeți în miracole!

*V-a scris din Romania,
Victor Costache, un medic fericit!*

În luna mai a anului 2017, s-au împlinit 365 de zile de la ultimul consult medical. Sunt bucuros că nici medicii nu mă silesc la consult, dar nici mie nu-mi face bucurie să mai merg la spital. Mă rog Domnului Dumnezeu să mă izbăvească în vecii vecilor și să mor sănătos!

Starea sănătății mele, din mila lui Dumnezeu, este bună. Mai am anumite încercări din cauza mea, că nu ascult mereu medicii, ori din cauza schimbării vremii (mă cam doare operația) și la exagerarea cu eforturile de fiecare zi, care nu-s puține.

Mă tot grăbesc, că sfârșitul pământesc se tot apropie și deh!, ca tot omul, mai nădăjduiesc să se mai împlinească, din cele multe plănuite și nefăcute.

Toată existența mea o datorez lui Dumnezeu, părinților mei și tuturor celor care m-au ajutat în viață. Iar pe cei care nu m-au iertat, îi rog să mă ierte, ca și ei să fie iertați de Dumnezeuul Iubirii!

Am scris aceste lucruri pentru a încuraja pe cei bolnavi să creadă în Dumnezeu și să meargă cu încredere la medici, că și pe ei i-a făcut Bunul Dumnezeu, cum se spune la Înțelepciunea lui Isus, fiul lui Sirah, în capitolul 38!

Recomandăm cu toată căldura celor aflați în suferințe trupești să se adreseze cu încredere medicilor de la Spitalul Poliano – Sibiu, unde și Dr. Victor Costache vă așteaptă cu zâmbet de înger!

Am scris așa cum a fost, dramatic și cu umor!

Slavă Ție, Doamne, Dumnezeu, că mi-ai mai dat
încă zile, să mă îndrept și să mă mântuiesc!

*După împlinirea unui an bun de la operație,
semnez cu propria mână,*

*luna mai 2017,
Casa Scriitorului
Oiești-Argeș*

Cuprins

Pe culmile disperării, cu vitalitate și bucurie	7
Pacient la Spitalul Dr. Victor Babeș.....	13
Pacient la Spitalul Universitar	35
Pacient la Spitalul Polisano.....	70
O minune în seara de Crăciun.....	144

